

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - IANUARIE 1999

Curierul Adventist

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr
Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe
Modoran

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toneu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiu
poștal 20, tel. 323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un
spațiu de dialog în care să puteți
comunica sugestii, reacții la arti-
colele publicate, preferințe pentru
anumite subiecte sau abordarea
unor probleme pe care le socotiți
importante. Ne cerem scuze
dacă, din motive de spațiu, vom
reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu
plăcere manuscrise nesolicitate.
Sunt bine venite informații și
inițiative din viața comunităților.
Apreciem articole care tratează
aspecte legate de experiența
personală și puncte de vedere
asupra problemelor majore care
ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. V.
Branîște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725 Anul LXXVI nr. 1

*Este spre binele nostru să ținem
proaspătă amintirea fiecărui dar
de la Dumnezeu. În felul acesta
credința este întărită pentru a cere și a primi mai
mult. Este mai mare încurajare pentru noi în
cea mai mică binecuvântare pe care o primim de
la Dumnezeu decât în toate binecuvântările pe
care le putem găsi în credința și experiența altora.
Sufletul care răspunde la harul lui Dumnezeu
va fi ca o grădină bine udată. Sănătatea lui va
crește repede. Lumina lui va răsări în întuneric
și slava Domnului se va vedea peste el. Să ne
aducem aminte de iubirea duioasă a Domnului
și de mulțimea îndurărilor Lui. Asemenea
poporului Israel, să ridicăm pietrele noastre de
amintire și să înscriem pe ele istoria prețioasă a
celor făcute de Dumnezeu pentru noi.*

editorial-editorial-editorial- Evangelhia în Europa editorial-editorial-editorial-

Misiunea pe care Pavel o începuse atât de promițător în Asia Mică părea că se stinge prematur. Cauza era cu totul neobișnuită: „Au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească Cuvântul în Asia” (Fapte 16,6). Fire activă, Pavel s-a reorientat imediat și, împreună cu Timotei, „se pregătea să intre în Bitinia; dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie” (vers. 7). Luca nu spune nimic nici despre felul în care „au fost opriți”, și nici despre motive. În ce privește metoda, să fi fost o viziune de noapte, sau un mesaj transmis prin profeți recunoscuți (ca în capitolul 21,4), sau un glas lăuntric? Sau poate lucrurile nu se aranjau cum trebuie, toate pregătirile păreau sortite eșecului? În ce privește motivele acestei interdicții fără pereche, știm la fel de puțin. Comentariul adventist pune în discuție posibila prezentă a lui Petru în Bitinia și eventualul conflict care s-ar fi putut reaprinde acum între acesta și Pavel - confruntarea celor doi la Antiohia (Gal. 2,11) probabil că avusese deja loc.

Nu rareori biserica creștină și-a împlinit misiunea în împrejurări similare cu cele descrise aici. Deschiderea providențială a unui teritoriu nu este totdeauna urmată de creșterea așteptată. Decizii nobile și acțiuni izvorâte din cea mai serioasă dorință de ascultare sfârșesc în zădărnice. Ca acum 150 de ani, când scandalizați de faptul că Universitatea Harvard acceptase un student negru, studenții albi amenințau că se vor retrage. Președintele universității, la înălțimea momentului, a declarat că, în acest caz, „toate resursele financiare ale universității vor fi consacrate educației acelui student negru”. Studentul Beverly Williams, a murit însă înainte de începerea cursurilor. Cred că două lucruri se pot învăța din acest fragment al raportului din Fapte 16. Justețea orientării cuiva nu se judecă doar după rezultatele concrete. Curajul moral și viziunea socială a președintelui universității au rămas fără obiect atunci, dar această incredibilă neșansă nu le-a metamorfozat în lașitate și bigotism, chiar dacă omul a trebuit, cu siguranță, să

înghită multe ironii și injurii. Câteodată are importanță și *ceea ce nu ești lăsat să faci*. Pentru că vorbim despre Duhul Sfânt, în toată Biblia Îl găsim luptându-se cu omul (Gen. 6,3), obișnuit cu împotrivirea oamenilor (Fapte 7,51), adesea întristat de necredință (Is. 63,10), exasperat de minciună (Fapte 5,9), respins când cere să conducă viața celor pe care i-a născut din nou (Gal. 3,3), împins la gelozie de cochetarea noastră cu Satana (Iacov 4,5), gata să fie „stins” chiar în biserică (1 Tes. 5,19), crezut mai puțin decât oricare alt duh (1 Ioan 4,1) și, în cele din urmă „demascată” ca venind de la cel rău (Mat. 12,24-32)! Pe Faraon trebuie să-l împiedice să se apropie de soția lui Avraam (Gen. 12,17). Pe Balaam trebuie să-l oprească de pe drumul sinucigaș al lăcomiei. Pe Saul îl stăpânește ca să nu se vadă ce om nespirtual este pe tronul poporului lui Dumnezeu. Pe David nu-l părăsește, în ciuda întrebării: „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău?” (Ps. 139,7) Pe conducătorii iudei nu-i lasă să Îl asasineze pe Isus înainte de timpul hotărât. Acum încă stăpânește deasupra haosului și împiedică distrugerea prin autoaprindere a planetei. Asemenea lucruri trebuie să oprească de obicei acest Duh bun al lui Isus.

Aici însă, în Fapte, Duhul oprește de la vestirea Crucii lui Hristos în niște ținuturi. Cu siguranță că a avut motive. Dar ce glorios este să trebuiască să fii oprit de la așa ceva! Mai merită să observăm și deschiderea lui Pavel de a se supune aceste „glorioase interdicții”, fie că o înțelegea, fie că (probabil) nu. Și nimeni n-ar putea spune că Pavel era lipsit de personalitate și temperament.

Viziunea și chemarea

„Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: ‘Treci în Macedonia, și ajută-ne!’” (Fapte 16,9) Macedonia urma să fie poarta de intrare a Evangheliei pe continentul european. „Acesta este unul dintre momentele cruciale ale istoriei Europei. Viitorul ei depinde în mare măsură de răspunsul pe care Pavel îl dă acestei chemări. Europa trebuie să fie fericită că acest cutezător apostol nu a ezitat să răspundă chemării care i-a fost transmisă. Până acum, el fusese împiedicat să-și împlinească marea dorință de a evangeliza în Asia și Bitinia. Dar acum, un continent întreg îl invita, și el nu poate să nu vadă motivul interdicției divine de care ascultase cu atâta credincioșie” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 6, pag. 327). Nu trebuie să fii profet ca să vezi că suntem încăodată la un asemenea moment crucial al istoriei Europei și singura șansă este Evanghelia.

Rezultatele slabe, eforturile nerăspătite, aspirațiile nefinalizate nu invalidează caracterul și iubirea care le-au inspirat. La vremea sa, Dumnezeu ne trimite o viziune și o chemare la o slujire care corespunde cel mai bine planurilor Sale. Ascultarea este singura ieșire din confuzie.

Adrian Bocăneanu,
președintele Uniunii

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 *Păcatele bisericii*
- 6-11 1998 Rapoarte
– Perspective 1999
- 12 1998 – anul
aniversărilor.
*Patru date pe care
fiecare adventist
ar trebui să le
cunoască*
- 18 *Eliberarea de
demoni în lumea
modernă*
- 20 *Prezența lui
Dumnezeu*
- 23 *Mama Maria*
- 25 *Mai bine doi decât
unul*
- 28 *Pagina de
sănătate*
- 29 *Știri*
- 31 *Colțul copiilor*

Ce ne confruntă

Privind în trecut, vedem viitorul... „Aceia care nu respectă trecutul nu au dreptul să privească spre viitor.”

Aceste cuvinte mi le-a spus un bărbat din Munții Apuseni, care a fost odată în fruntea satului, iar acum era un copil al lui Dumnezeu. M-am închinat împreună cu el, în localitatea Ivăniș, timp de mai mulți ani. După citirea articolului „Ce ne confruntă”, din luna octombrie, am dat slavă lui Dumnezeu, pentru că El mai are încă mulți bărbați în Israel (pe vremea lui Ilie erau vreo șapte mii) care au privirea întoarsă spre Iehova - ca Neemia, altădată, împreună cu poporul din care făcea parte.

Articolul ne cheamă la Biblie și la Mărturie, singurul izvor ce poate răcori sufletul, în acest timp de arșiță spirituală. Se simte tot mai mult nevoia acelei credințe care schimbă viața, nu doar religia, și care lucrează ‘din dragoste’. Suntem puși față în față cu o mare criză de integritate. Nu sunt puse în discuție numai conduita și crezul bisericii, dar mai ales caracterul celor ce o compun.

De 19 secole, biserica a cerut lumii să-și recunoască vina și să-și corecteze păcatele, să se pocăiască, să creadă în Evanghelie. Astăzi, lumea ne cere să trăim principiile pe care le-am propovăduit altora.

Noi, creștinii, declarăm, ca și Pavel: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos...” dar oare lui Isus și Evangheliei Sale nu le este rușine cu viața și faptele unor propovăduitori ai crucii, unor purtători ai Numelui Său?

Criza integrității implică întreaga biserică. Când un mădular suferă (cade) sau biruiește, atunci toată comunitatea suferă sau se bucură.

„Când integritatea se erodează, rezultatul este căderea, compromisul, apostazia.” Din istoria unui popor învățăm: când pocăința nu este temeinică, trezirea nu este reală.

Este nevoie să cunoaștem un diagnostic exact, ca să folosim un remediu bun. Să nu ne legănăm cu gânduri dulci, ademenitoare (vezi Ier. 6, 14). Ceea ce

așteaptă și dorește cerul de la noi este pocăința. Dar aceste predici ne place să le auzim mai rar... Dovada absolută că un om este păcătos este că nu își recunoaște starea sa rea, spunea Martin Luther.

Să nu separăm slujirea de închinare, datoria de doctrină, mărturisirea de realitate, pentru că s-ar putea obține rezultate, dar nu vor fi roade... roade care să rămână, cum spunea Isus.

Aceasta ar trebui să ne preocupe, în aceste zile de final. Rugați-vă ca roada voastră să rămână...

Eugen Dumitrescu, pastor,
Câmpia Turzii

Mark Finley și Poveste de iarnă

Povestea zguduitoare din articolul „Poveste de iarnă” (octombrie 1998) m-a impresionat foarte mult și m-a trimis cu gândul la cel mai frumos program evanghelic: „Fapte 2000”. Legătura o voi arăta în final...

Articolul mi-a reamintit despre raportul dintre ceea ce suntem și ceea ce ar trebui să fim ca oameni ai credinței... Fără a fi o predică directă, m-a condus la o atentă cercetare de sine în lumina celor spuse de Mântuitorul, în Matei 25,31-46.

Consider articolul un apel solemn al Duhului Sfânt la inima noastră, spre a ne îndemna să nu trecem cu nebagare de seamă pe lângă nevoile reale ale semenilor noștri - nevoi care pot deveni ale lucrării, în cele din urmă...

Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru că ne oferă vindecare prin „Fapte 2000”... Acest program este, de fapt, tot un apel al Duhului Sfânt pentru „reînviorarea adevăratei evlavii printre noi”... Dacă ne vom implica cu toată inima în programul evanghelic „Fapte 2000”, condus de Mark Finley la București și reluat în toate comunitățile din țară, întâmplări ca cea din „Poveste de iarnă” nu se vor mai repeta... Nu se vor mai repeta pentru că acest program cheamă cu prioritate, pe fiecare membru al bisericii, la înviorare spirituală, la redeschidere și reformă...

Pavel Burlacu, pastor,
Conferința Moldova

Păcatele bisericii

Robert Folkenberg

Se pot învăța multe lecții despre iertare din istoria femeii prinse în adulter (vezi Ioan 8). Dar, de multe ori, una se pierde din vedere. Ea are de-a face cu modul în care i-a tratat Domnul Isus pe conducătorii iudei fățarnici, care au încercat să-L prindă în cursă. După ce i-a luat apărarea femeii față de acuzatorii ei, prin cunoscuta afirmație: „Cine dintre voi este fără păcat să arunce cel dintâi cu piatra în ea”, Domnul Isus a continuat să scrie, cu degetul Său, pe pământ, păcatele fiecăruia dintre ei.

În loc să-i umilească în public pe acești acuzatori (cărora nu le-a fost greu să o umilească în public pe femeie), Domnul Isus a ales să-i mustre într-un mod care le dădea o lecție, dar nu le demasca public păcatele. Nu doar față de femeie a fost arătată îndurare, ci și față de cei care încercau cu orice preț să-L rănească pe Domnul Isus.

Care este lecția?

Bunătatea noastră, a bisericii, nu va întrece niciodată evlavia și sfințenia tuturor membrilor noștri laolaltă; iar aceasta depinde doar de măsura în care Îi supunem viața noastră Domnului Isus Hristos. Nu există nici un indicator mai bun, care să arate în ce măsură am acceptat să ajungem „părtași firii dumnezeiești” (2 Pet. 1,4), decât modul în care ne tratăm unii pe alții, mai ales pe cei care greșesc.

Dar ce facem atunci când chiar biserica greșeste?

Una este să manifesti iertare și milă

față de persoane, dar ce facem când e vorba de organizație – de conferință, de uniune, de diviziune sau de Conferința Generală? Demonstrăm aceeași milă, aceeași iertare și aceeași iubire pe care le-a arătat Domnul Isus? Sau ne simțim îndreptățiți să atacăm?

În multe privințe, biserica este o țintă care poate fi lovită ușor.

Fiind plină de oameni păcătoși, care greșesc, biserica are ceva ce fiecare – fie liberal, fie conservator, moderat sau extremist – poate să urască, să critice și să condamne. Cine vrea să găsească defecte, greșeli, ipocrizie, incompetență, conducere defectuoasă le poate găsi în biserică – încă din timpul lui Avraam.

Nu cunosc, nici în Biblie, nici în scrierile serei White, nici o promisiune că organizația va fi lipsită de defecte înainte de a doua venire a Domnului Hristos. Iar ca președinte al Conferinței Generale, ca unul care am fost în biserici din toată lumea, cunosc, probabil, despre problemele bisericii noastre mai mult decât majoritatea celor mai vehemenți critici ai noștri. Nu ne plac aceste probleme; ne rugăm și lucrăm pentru rezolvarea lor. Dar, pentru că realitatea, precum și starea omului sunt așa cum sunt, atunci când o problemă este rezolvată, apar imediat încă o duzină în locul ei.

Biserica a făcut greșeli. Dar, în loc să plângem, să ne rugăm și să căutăm să remediem situația, nu cumva o agravăm trambiițând răul? Unele probleme sunt grave, într-adevăr.

Totuși, nu de puține ori, am văzut situații în care păcatul cel mai mare se pare că nu este atât de mult problema în sine, ci atitudinea celor care se simt inspirați să o comunice lumii.

Priviți cuvintele acestea: „Ascultați Cuvântul Domnului, Dumnezeu! Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: Pentru că ai zis: ‘Ha! Ha!’ sfântului Meu Locaș, când era pângărit, țării lui Israel, când era pustie, și casei lui Iuda, când se ducea în robie” [și] „pentru că ai bătut din mâini și ai dat din picior, pentru că te-ai bucurat în chip batjocoritor și din adâncul sufletului de țara lui Israel, de aceea, iată că Îmi întind mâna peste tine [împotriva ta, după trad. engl.]” (Ezech. 25,3-7). Dacă Domnul S-a simțit atât de ofensat de amoniți, pentru că s-au bucurat de căderile poporului Său, cum Îi privește El pe cei dinăuntru care fac la fel?

De-a lungul anului trecut, am scris despre biserică - despre autoritatea, structura, regulamentele și forma ei de conducere. Dar închei această serie cu un apel personal către dv., stimate frate/stimată soră. Cred că iubirea pentru biserica dv. vă inspiră preocuparea pentru problemele pe care le vedeți în ea. Vă întreb: Tratați biserica din care faceți parte cu aceeași iubire și cu aceeași iertare pe care le-a manifestat Domnul Isus? Sau faceți un păcat mai mare decât cel pe care-l criticați și înrăutățiți și mai mult situația?

Atunci când cei pe care îi iubiți fac greșeli, îi abandonați, îi atacați sau arătați ostentativ greșelile lor în fața altora? Sau căutați ca, prin răbdare, iubire și bunătate, să aduceți vindecare, refacere și armonie? Prima variantă poate agrava problemele; a doua nu poate decât să le amelioreze.

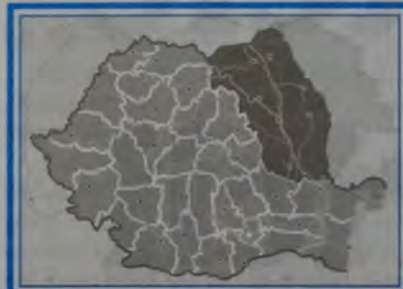
Domnul Hristos ne-a lăsat un exemplu strălucitor în ce privește modul în care să tratăm persoanele și organizațiile care greșesc. Depinde doar de noi dacă îl vom urma.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventist Review, 3 decembrie 1998

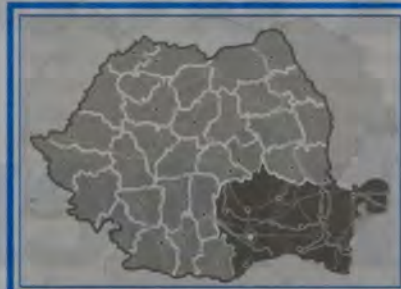
1 Ce ați vrea să rețineți pentru o pagină de istorie 1998? **2** Puteți schița un portret uman și spiritual al conferinței dv. din al zecelea an al libertății? **3** Între NET și FAPTE 2000, care este viziunea misionară pe care vreți s-o împărtășiți conferinței dv.? **4** Acest

CONFERINȚA BANAT

CONFERINȚA MOLDOVA

CONFERINȚA MUNTENIA

1. Istoria presupune în mod concret oameni, fapte, locuri și întâmplări. Anul 1998 a însemnat pentru Conferința Banat o creștere evidentă a competenței oamenilor ei. Pe data de 9 mai, în biserica Betania din Timișoara a avut loc ceremonia de hirotonire a unui nou grup de tineri pastori: Valentin Rusu, Ioan Pop și Gabriel Brezoi. Evenimentul a pus în mișcare întregul teritoriu al conferinței, deoarece fiecare dintre cei trei reprezintă o anumită zonă geografică: Valentin Rusu din Timișoara, actualmente pastor la Arad, Ioan Pop, pe atunci la Oradea, actualmente pastor la Măderat, Gabriel Brezoi, la Hațeg și ulterior la Orăștie (Hunedoara).

Creșterea vizează și domeniul noilor lăcașuri de cult inaugurate: Cermei (Arad), pe 24 octombrie, Țipari (Timiș), pe 14 noiembrie, și capela Betania, din Timișoara, pe 28 noiembrie. În mod fericit, întreaga obște a luat cunoștință de aceste ocazii și nici presa nu a rămas indiferentă. Biserica adventistă există și prezența ei este din ce în ce mai mult consemnată cu respect și demnitate.

2. 4 iulie poate fi considerată data de naștere a unei noi biserici la Făget, județul Timiș. Dincolo de dificultățile și durerile acestei noi faceri, Providența S-a dovedit deosebit de generoasă. Evenimentul numit NET '98 a însemnat un aflus neobișnuit de vizitatori, uneori până la o sută de oaspeți, mulți dintre ei urmând în mod serios formele de pregătire pentru

1. Evenimentul anului 1998 este, de departe, evanghelizarea prin satelit - NET '98. Ni s-a reconfirmat faptul că suntem în timpul sfârșitului, când Evanghelia penetrează orice mediu. Nu este de mirare că acest frumos imn al mântuirii se continuă fără pauză, cu o nouă strofă, poate strofa finală - FAPTE 2000, următorul examen, poate ultimul, al credinței noastre în advent.

În 1998, familia comunităților noastre a crescut cu încă trei surori: Matca 2 (Galați), Bicăz (Neamț) și Speranța-Bacău. Am avut nouă ceremonii de consacrare a noi locașuri de închinare: Bârlad și Bălțați (Vaslui), Focșani, Mărășești (Vrancea), Matca 2, Berești (Galați), Buhuși, Speranța-Bacău (Bacău), Bucecea și Dămideni (Botoșani) și Țibănești (Iasi). Toată lauda să fie a lui Dumnezeu pentru aceste biruințe, iar tuturor celor care s-au înrolat în aceste bătălii, o apreciere sinceră.

2. Acești zece ani de libertate au trecut repede. La început ne simțeam chiar stânjeniti, întrebându-ne ce să facem mai întâi. Însă, curând am constatat cu bucurie că mergem în pas cu profeția. De la aproape 100 de comunități organizate, astăzi am atins cifra 206; de la 11.000 de membri, acum mergem spre 15.000; de la 35 de angajați, am ajuns astăzi la 64 de angajați în pastorație; iar acum reapar două categorii de lucrători de avangardă: 67 de evangheliști voluntari și aproape 150 de colportori.

Este uimitor sacrificiul multor membri pentru îndeplinirea misiunii:

1. Dacă pentru lume, în general, anul 1998 a fost anul cu cele mai multe dezastre, care au produs pagube materiale și de vieți omenești, pentru biserică, prin mila lui Dumnezeu, putem spune că a fost un an bun.

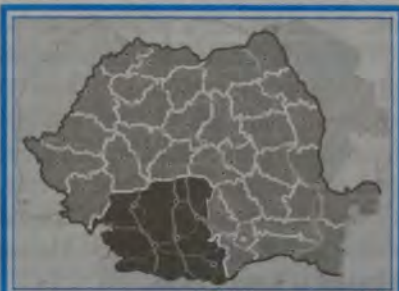
Pentru NET '98, alte zeci de comunități au achiziționat echipament de recepție, dovedind, prin aceasta, că frații noștri au pe suflet lucrarea misionară. Aceasta se face cu multe sacrificii și cu lepădare de sine.

Pe lângă eforturile legate de vestirea Evangheliei, încă mai sunt șantiere unde, cu mari eforturi, se încearcă terminarea caselor de rugăciune.

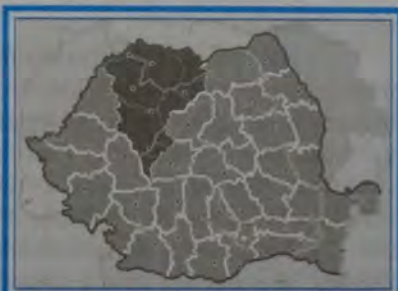
Si anul acesta câteva au ajuns la final, trăind clipa bucuriei cu ocazia inaugurărilor. Amintim pe cele care au răsuflet ușurate de povara mult prea grea în vremuri ca acestea. Pe 19 septembrie, la Vălenii de Munte se pune punct unor ani buni de răbdare, muncă și sacrificiu. La numai o săptămână, comunitatea soră, Homorăciu, trăiește aceeași bucurie. Pe 24 octombrie, în orașul Fieni (Dâmbovița), se inaugurează o clădire nouă, frumoasă. La 31 octombrie, comunitatea Urlați (Prahova), cu istorie mai scurtă, dar zbuciumată, are acum liniște în noua clădire. Și ultima care s-a bucurat în sărbătoare anul trecut a fost biserica Ploiești Sion care, la rândul ei cu un istoric palpitant și impresionabil, reușește până la urmă să răsufle ușurată.

La acest capitol am mai putea

Început de an vine cu multe griji și spaime. Tot mai mulți oameni sunt dezorientați și fără ajutor în fața șomajului, sărăciei și bolii. Ce răspuns au comunitățile noastre pentru aceștia? **5** Ați vrea să ne dezvăluiți primele cinci subiecte de pe agenda dv. de rugăciune?

CONFERINȚA OLȚENIA

**CONFERINȚA TRANSILVANIA de
NORD**

**CONFERINȚA TRANSILVANIA de
SUD**

1. Încep cu ceea ce nu se scrie de obicei pe o pagină de istorie: as numi-o „stabilitatea conferinței”.

Neajunsurile datorate schimbărilor la nivelul conferinței și în biserici locale, plecării câtorva pastori cu experiență și angajării unui număr mare (22) de slujitori tineri au putut fi compensate datorită următorilor factori: (a) Duhul Sfânt a fost invitat și lăsat să controleze întreaga activitate; (b) Coeziunea corpului pastoral și motivarea spirituală a relațiilor și activităților noastre, precum și întărirea colaborării cu slujbașii locali prin întâlniri periodice; (c) Lucrul în echipă; (d) Programe de prevenire a crizelor financiare; (e) Spiritul de sacrificiu al familiilor pastorilor și al majorității membrilor bisericii.

Pagina de istorie are în frunte tineretul. Niciodată vara și toamna nu au fremătat ca în 1998. Cu entuziasm, inteligent și matur, tineretul „vine”! Excursii, tabere, instruire, organizare, evanghelizare, festivaluri, programe, slujire, părtășie, bucurie și speranțe... pentru biserica de azi și de mâine!

Alte consemnări în pagina de istorie a anului 1998: • Inaugurarea a 12 case de rugăciune: Băilești, Craiova – centru, Craiova-Romanesti, Soceni, Albești (Dolj), Strehaiia (Mehedinți), Brezoi (Vâlcea), Alexandria 2, Cărlomanu, Dobrotești 2, Meri, Păru Rotund (Teleorman). Mai sunt în lucru 72; • Prima sesiune de bacalaureat organizată la Liceul Adventist, cu 80% promovați; • 25 noi studenți la Insti-

1. Este uimitor să constat că suntem mult mai aproape de împlinirea profețiilor finale ale istoriei decât știam sau simțeam de cele mai multe ori.

Pregătirile fastuoase care se fac pentru a celebra cât mai proeminent anul 2000, crizele politice, financiare, economice și mai ales spirituale și morale din lumea aceasta, și din țara noastră, ne atrag atenția asupra preocupării omenirii pentru un deznodământ iminent.

În acest context, privind la bisericile locale din conferință, remarc un reviriment spiritual, un interes crescut pentru adevăratele valori ale vieții, o preocupare pentru o apreciere justă a situației spirituale, precum și eforturi stăruitoare de îmbunătățire.

Trebuie menționat faptul că 1998 a fost un an de transformări, schimbări sau reînnoiri la nivel de conferințe, și aceasta și-a pus amprenta și la noi. Hirotonirea ca pastori, la 6 septembrie, a doi dintre colegi, Gheorghe Cservedi și Ioan Părcălab, a fost o binecuvântare. Membri și pastori colaborează pentru a semăna fiecare sămânță a Cuvântului în cele mai prielnice locuri. Inaugurarea bisericii din Crasna (Maramureș), după mulți ani de la organizare, este o încurajare pentru grupe precum: Monariu, Șieu Sfântu, Dealu Ștefăniței (Bistrița), Sebeș, Vințu de Jos (Alba), Vișeu de Sus (Maramureș), alături de Rona de Jos (Maramureș), care deja a fost organizată ca biserică locală.

2. Mi se pare potrivit răspunsul lui Petru la provocarea lui Isus pe

1. În timp ce, pe plan mondial, anul 1998 a fost caracterizat ca fiind anul celor mai mari catastrofe naturale, iar pe plan național, întreprinderi mari, aparent viabile, au devenit falimentare, faptul că biserica se menține și chiar progresează pe anumite planuri este o minune a iubirii divine, pe care am trăit-o pe viu. Aceasta adevărește aceeași realitate, exprimată atât de plastic în Sfintele Scripturi: „Izvorul lui Iacov este deoparte... și cerul lui picură rouă”. Astfel, la data de 16 aprilie 1998, delegații din toate comunitățile conferinței, prezenți la adunarea electivă, au aflat de înființarea comunităților Prejmer, Întorsura Buzăului, Ceaușu de Câmpie, iar în cursul anului am sărbătorit inaugurarea comunităților Sighișoara, Tg. Mureș D, Ungheni, Brașov Sion, Aluniș și Fițcău. Au fost întăriți prin binecuvântare ca pastori frații: Antal Kardos, Paul Csavdari și Eduard Cristea. Corpul pastoral a crescut prin angajarea ca pastori misionari a fraților Andras Biró și József Veress, absolvenți ai ITAGU.

În ziua de 14 iunie reprezentanții comunităților s-au strâns din nou în sala Palatului de Cultură din municipiul Tg. Mureș, pentru a sărbători ceea ce a devenit deja o tradiție – Sărbătoarea Secerîșului. Motoul l-a constituit raportul biblic despre Rut: „Ea a cules spice de pe câmp până seara”. Tot atunci a fost o ocazie de a privi spre fascinantul program NET '98, de asemenea o

botez. Cu această ocazie, Evanghelia veșnică a atins cel puțin două sau trei noi localități. În curând vom avea acolo prezență adventistă.

De fapt, manifestarea majoră în anul care a trecut rămâne NET '98, cu participări de oaspeți care au depășit, de regulă, o mie de persoane pe seară, cu variația normală specifică sfârșitului de săptămână. Deja numărul de botezuri a crescut în mod evident, iar în lunile care urmează, vom continua să culegem roadele binecuvântate ale acestei revărsări de har demne de sfârșitul de veac pe care îl trăim.

3. Viziunea misionară a conferinței noastre nu se limitează doar la perioada dintre NET '98 și FAPTE 2000, ci se extinde dincolo de pragul mileniului, sub numele BANAT 2001 - ACASĂ. Acest proiect aduce o schimbare a centrului de greutate de pe supraviețuire pe dezvoltare. Cu toate dificultățile materiale pe care le presupune înrăutățirea situației economice, avântul misionar al bisericilor este remarcabil. Tinta generală ca fiecare district să întrețină cu mijloace umane și financiare proprii cel puțin un misionar care lucrează în zona albă este depășită deja din start de biserici ca Șepreș, care au făcut planul concret ca, în cursul acestui an, să susțină cel puțin trei misionari. Fondurile promise în mod ferm și personal vor acoperi, confortabil, proiectul. Între NET '98 și FAPTE 2000, biserica va deveni o torță de spiritualitate și o imensă școală de ucenicie în transmiterea excelentă a speranței celei de a doua veniri. Știm că vom avea scăzăminte și dificultăți, dar îndrăznim pentru că Maestrul nostru a biruit și ne încurajează să îl urmăm.

4. Noi credem că misiunea bisericii nu este doar de a predica Evanghelia. Speranța pe care o transmitem altora trebuie să aibă și o formă socială. Modelul Mântuitorului, care umbla din loc în loc, făcea bine, vindeca și învăța pe oameni, trebuie să fie adoptat într-o măsură mult mai concretă. Diverse departamente, precum cele de

deopotrivă adulți și copii, tineri și bătrâni, credincioși maturi sau abia născuți din nou.

Iată doar un exemplu viu dintre multele biserici fierbinți ale Moldovei: Comănești. Astăzi suntem la câțiva pași de consacrarea minunatului templu advent din Comănești. Construcția ultrafuncțională are, pe lângă sala de cult și camere anexe, un apartament parohial, iar podul larg are o destinație foarte atrăgătoare: centru de tineret! Câți membri are această impunătoare biserică? 37 în mod obișnuit, iar la NET '98, 145! O spun pentru că știu că adventiștii comăneșteni sunt contagioși! Desigur, nu pot să nu amintesc măcar două nume dintre cele 37: Paul Dumitrescu și Puiu Garai, mănăți de duhul de a gândi și faptui ca pentru Domnul.

Iată acum un om de afaceri care ne spune că, și pe țigănește, „adventism” înseamnă „sacrificiu și evanghelizare”. Fratele Bradu Copoț este doar unul dintre oamenii binecuvântați material, care apreciază că 80% din profit este foarte potrivit să meargă în lucrare. „Într-o vreme în care multe firme ajung falimentare, eu dau mai mult pentru Domnul și am mai multă prosperitate!” spune el. Iată o provocare care așteaptă răspunsul altor candidați la prosperitate.

Mă bucur că frații și surorile mele din Conferința Moldova îl iubesc pe Domnul și dau zecimea cu credincioșie, aduc și daruri, sacrifică, trudes, zidind porți spre cer, iubesc și păzesc Cuvântul, respectă Casa și pe slujitorii Domnului, iar dorința lor cea mai arzătoare este să-L întâmpine cât mai curând pe Mântuitorul lor drag, cu cât mai mult rod în brațe. Domnul să-și binecuvânteze poporul!

3. FAPTE 2000 nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului. De aceea, „Cincizecime pentru mine” înseamnă FAPTE 2000 sau... pimic. Să ne luptăm cu toată ardoarea pentru această divină umplere cu Ploaie Târzie, în aceste șapte

adăuga înființarea a trei comunități care funcționează în case de rugăciune noi: Ileana (Buzău), Foișor-București și Giurgiu B. Una dintre marile bucurii ale conferinței Muntenia este și sporirea numărului de pastori hirotonisiți prin adăugarea celor trei frați care, în luna decembrie, au trăit, la Slobozia, bucuria și emoția acestui eveniment: Roland Paraschiv, Lucian Floricel și Ionel Calotă.

2. Ar fi interesant de cunoscut cum ar arăta un portret uman și spiritual alcătuit din peste 20.000 de chipuri, cu gândire proprie, cu multe trăsături specifice, dar și cu multe puncte comune. Las pe seama fiecăruia să-și imagineze acest lucru, sugerând doar că, dacă cineva, tânăr sau bătrân, și-ar dori să vadă într-un fel anume acest portret, să se întrebe cu ce a contribuit el la imaginea pe care o dorește bisericii.

Aș putea totuși să exemplific ceva în acest sens cu inițiativa unui grup din comunitatea Labirint, care a dorit cu orice preț înființarea unei alte comunități. Acești membri au dorit, au insistat, au muncit, au sacrificat și, în cele din urmă, au o casă de rugăciune foarte frumoasă, în care se simt ca într-o familie și doresc să lucreze și pentru alții. Celor mai în vârstă li s-a alăturat și un grup de tineri dornici de a face cât mai mult, remarcându-se prin entuziasm și tenacitate.

3. Doar cu câțiva ani în urmă, îmi băteam capul cu întrebarea: Cum se va ajunge cu Evanghelia la orice făptură? Acum mă minunez de ceea ce se întâmplă și cred că nu m-am minnat destul, pentru că ceea ce este nemai-văzut și nemaipomenit se află încă în față. Este lucrarea lui Dumnezeu, El o are în mâini, iar noi trebuie doar să răspundem la chemarea Lui.

Vestea că Bucureștiul va fi prins în lanțul celor zece puncte care vor înconjura tot globul cu vestirea Evangheliei ne-a produs și bucurie, dar și griji și emoții. Suntem pregătiți pentru un seceriș așa de mare? Anul 1999 va fi,

CONFERINȚA OLTENIA

tutul Teologic (19 la teologie zi și f.f., 6 la litere); • Prima școală de prezbiteri; • Cantonament de patru zile cu pastorii, la Sătic; • Trimiterea unui pastor (fratele Titi Gâdea) la biserică de români din Madrid; • NET '98, în 85 de biserici, cu o prezență medie de circa 1400 vizitatori pe seară. Au fost botezate deja 173 de persoane, peste 150 pregătindu-se pentru o ocazie viitoare.

2. Din nefericire, portretul oferit este și uman, și spiritual, semănând cu legendarul Ianus: o parte a feței ne întristează, alta ne bucură.

Unele biserici cu lungă tradiție adventă, neimplicate misionar, neîmprospătate cu membri noi, au început să-și piardă misiunea și să-și creeze false fronturi de luptă (dezbinări, mândrie, modă, lăcomie, răceală, apostazie etc.).

În același timp, alte biserici vechi au gustat din cupa trezirii și a misionarismului, dublându-se în timp record: Alexandria, Albești (Teleorman), Ianca (Olt), Motăței Sat și Gară, Băilești, Vârvor (Dolj) și Slăvești (Vâlcea).

Grupa celor născuți de curând este prezentă atât în zone albe, cât și în bisericile vechi care au simțit gustul misiunii: ei, pruncii în Hristos, uneori „întărcați” prea devreme de la vizitare, părtășie și iubire; ei, cei fericiți că sunt salvați și că pot salva pe alții!

După 10 ani de libertate, un portret-surpriză este al credincioșilor *fără libertate*, din penitenciarul Craiova. Zilnic, ei memorează textul de dimineață și știu ce studiu biblic avem. Nu știu la câte capitole le suntem superiori, dar există unul la care ei excelează: „dragostea dintâi” față de Dumnezeu, față de Scriptură, față de aproapele.

Noi, cei liberi, uneori nu avem libertatea în Hristos pe care o au ei. Ei nu se sfîșesc să se numească frați, iar ceea ce uneori considerăm a fi elemente de subcultură, pentru ei sunt de identitate: „Pacea Domnului”, „Maranata”, „Amin”!

CONFERINȚA TRANSILVANIA de NORD

tărul Mării Galileii: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc” (Ioan 21,17). Parcă nu demult a fost această cotitură, când, într-o zi de decembrie '89, vineri la amiază, se prefigura o nouă ușă de lumină pentru Biserica Adventistă din România. În mod incredibil, au trecut mai bine de nouă ani de atunci. Zelul fierbinte, planurile optimiste, uneori neînțelepte, s-au mai potolit. Acum putem privi mai clar, mai realist. Simt că avem nevoie de ceva mai multă considerație pentru a aprecia libertatea de care ne bucurăm, pentru a fi folosită și mai eficient. Au fost experiențe frumoase și utile în mai multe domenii ale lucrării. Liceul Maranatha din Cluj este o dovadă a multor străduințe de a le oferi copiilor noștri o posibilitate de educație adventistă. E greu să atingi un ideal al educației într-o lume pervertită, dar vreau să fiu clar că nu am renunțat nici pe departe la această țintă. Unele experiențe n-au făcut decât să ne învețe.

Casele de rugăciune, frumoase, realizate în Sighet, Câmpia Turzii, Vișeu de Jos, Leordina după Râu, Moisei, Izvorul Dragoș, Lunca de Jos, Poienile de sub Munte, Repedea, Ruscova, Dej, Cireșoaia, Seini și altele, vorbesc despre sacrificii și eforturi imense ale fraților și surorilor din aceste biserici locale. Clujul se luptă pentru a depăși lipsuri și crize, pentru a termina noua casă de rugăciune. Dacă este să vorbim despre eroi, trebuie să spun că, în Transilvania de Nord, lucru hotărât, fiecare membru este un adevărat erou.

3. Privim deja spre Fapte 2000, ca la un vis conștient care trebuie exploatat bine în folosul planului de mântuire pentru noi și pentru cei din jurul nostru. În situația în care interesul pentru Evanghelie este răstălmăcit și devine tot mai scăzut, este deosebit de important să ne mobilizăm cu toții pentru a folosi eficient această ocazie unică pentru România. Faptul că se organizează o

CONFERINȚA TRANSILVANIA de SUD

culme a eforturilor misionare din ultimii ani.

Ca o încoronare a întregului an, a fost serbarea din Sala Palatului – Tg. Mureș, în data de 26 decembrie, unde, sub bagheta fratelui Cazan Vasile, directorul Filarmonicii din Tg. Mureș, au răsunat frumoasele noastre imnuri advente, cu o prezență impresionantă de membri care au umplut sala până la refuz.

Ne bucurăm că anul 1998 a fost tot un an de har, pe de o parte evidențiat în succesele dobândite, dar și pentru ca să ne acopere lipsurile și greșelile.

Faptul că biserica se menține și chiar progresează pe anumite planuri este o minune a iubirii divine, pe care am trăit-o pe viu.

2. În componența actuală, Conferința Transilvania de Sud este în al optulea an de existență. Am pornit la data de 1 ianuarie 1992 cu un total de 6979 de membri, 121 de comunități și 21 de districte. La 1 octombrie 1998, conferința noastră însuma 8935 de membri, 141 de comunități și 35 de districte. „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!” (Num. 23,23) În urma unei priviri generale, putem spune că, în mare parte, avem membri de naționalitate română și maghiară, concentrați în jurul municipiilor Tg. Mureș și Brașov, cu o prezență mai slabă în județele Covasna și Harghita.

Deși implicarea concretă în acțiuni misionare reprezintă un procent scăzut din numărul total al

CONFERINȚA BANAT

Sănătate, Tineret, Misiunea Femeii, Lucrarea laică, își propun să participe la misiune, prin fortificarea structurii, crearea de noi programe și implicarea bisericilor locale în proiecte comunitare. Este o adevărată favoare pentru noi ca proiectul de probațiune (recuperarea socială a deținuților), subvenționat de PHARE, să se desfășoare chiar pe teritoriul conferinței noastre. Inițiativa concretă a comunității Beliu (Arad) de a sprijini copiii abandonati este o altă manifestare misionară, socială, care va avea, în curând, primii beneficiari. Există chiar o inițiativă de a oferi posibilități concrete de satisfacere a stagiului militar în alternativă utilitară, pentru toți tinerii bisericii care aleg și urmează o asemenea variantă. Este lăudabil proiectul lansat în comunitatea Salem din Arad, reprezentativă, de altfel, prin numărul de credincioși și prin forța de care dispune. Un nume ca dr. Silviu Szentesi merită să fie amintit în acest context.

5. Agenda mea de rugăciune se compune din două liste paralele: cea impusă de preocupările profesionale, care nu poate fi despărțită de întregul ansamblu devoțional al conferinței. Încă din aprilie, funcționează la sediul conferinței o grupă de luptă în rugăciune, cu întâlniri regulate în fiecare dimineață la ora nouă și o listă foarte clară de subiecte fierbinti. În prima parte, lista mea se confundă cu aceea a grupei din care fac parte. Îmi este greu să stabilesc un clasament precis al priorităților, dar primele cinci dintre ele sunt următoarele: FAPTE 2000, reînnoirea licenței pentru Radio Vocea Speranței, fiecare pastor cu familia și districtul lui, BANAT 2001 - ACASĂ, Departamentul Tineret în cadrul uniunii. A doua variantă a listei de rugăciune are centrul de greutate în familie și dezvoltarea personală. Mă consider un student permanent și rugăciunea mea știe lucrul acesta.

CONFERINȚA MOLDOVA

săptămâni speciale de consacrare. Singură motivație autentică a misiunii este focul lăuntric al Duhului, care ne constrânge să iubim ca Isus.

Iar grupele mici sunt tot de la Duhul Adevărului; ele reprezintă biserica lucrătoare și anunță triumful. Să pășim la porunca Duhului!

4. Am fost martori și părtași la necazurile comune ale semenilor noștri, precum și la cele speciale, cum sunt inundațiile. Ajutoarele au curs din toate părțile conferinței, precum și de la conferințele surori, cărora le mulțumim încă o dată. Serviciul ADRA nu a trecut cu vederea pe nici un sinistral. La Moinești s-a organizat „Ziua Pensionarilor”, care s-au minunat pentru că se gândește cineva și la ei. Apoi, cu ocazia celei de A 50-a Aniversări a Declarației Universale a Drepturilor Omului, a fost subliniat încă o dată faptul că adventiștii urmăresc binele cetății trecătoare în care se află. Activitatea laică are 20 de proiecte în desfășurare pentru punerea membrilor noștri în legătură cu cei nevoiași și ajutorarea acestora prin efortul bisericii, precum și al oamenilor bogați din localitățile respective. RMI-ul, prin fratele Dan Costin, este implicat în realizarea casei de copii abandonati de la Tisa Silvestri (Bacău), un proiect solicitant, dar și incitant prin misiunea de recuperare pe care și-o propune.

5. (a) Comuniune personală mai profundă cu Dumnezeu, prin rugăciune, meditație și studiu; (b) Biruința „Cincizecimii pentru mine” în toate sufletele, familiile și comunitățile bisericii noastre; (c) Continua luminare a conducătorilor bisericii, la orice nivel, cu sfatul special al Duhului Sfânt pentru acest timp; (d) Unitatea și credincioșia tuturor lucrătorilor și membrilor noștri față de Cuvânt și față de mandatul nostru misionar; (e) Succesul surprinzător al FAPTE-lor 2000, care să depășească anticipările noastre cele mai îndrăznețe: să revină Isus!

CONFERINȚA MUNTENIA

pentru Conferința Muntenia, anul testului definitoriu privind interesul pentru lucrare și întâlnirea cu Domnul Hristos.

Am simțământul că stăm nu numai în fața unui test organizatoric și administrativ, ci mai cu seamă în fața testului spiritual.

Faptul că o lume întreagă știe că, timp de 16 zile, din Conferința Muntenia se transmite mesajul Evangheliei pentru milioane de oameni trebuie să ne bucure și să fim recunoscători lui Dumnezeu care, în acest fel, ne arată că ne iubește și că prin noi vrea să atragă atenția lumii asupra mesajului Său salvator.

Fie ca Duhul Sfânt să însufletească pe toți, de la mic la mare, pentru o biruință de răsunet a Numelui Său cel mare.

4. Sărăcia, suferința și alte neajunsuri nu ocolesc nici comunitățile noastre. Cu toate acestea, în situații de criză, frățietatea noastră a dovedit că știe să simtă împreună cu cei în necaz și lipsă. Au fost inundații, incendii și alte calamități, dar spiritul de jertfire de sine a atenuat suferința semenilor noștri. Cred că bunul Dumnezeu vrea să ne pregătească prin astfel de stări pentru crize mai mari care vor veni peste lumea întreagă. Convingerea mea este că se vor găsi destui care vor ști ce au de făcut.

5. Desigur, agenda de rugăciune a cuiva se poate schimba și după împrejurări. În ce mă privește, am totdeauna în vedere și port ca pe o povară, zi de zi, câteva subiecte de rugăciune: copiii mei, lucrarea pe care o fac și care nu doresc să fie o pricină de poticnire pentru nimeni, colegii mei pastori, cărora le doresc călăuzirea Duhului Sfânt la tot pasul, comunitățile din conferință, tineretul bisericii și, anul acesta, în mod deosebit FAPTE 2000. Bunul Dumnezeu să-mi răspundă la ele după îndurarea Lui cea mare.

CONFERINȚA OLȚENIA

3. Nu trebuie să așteptăm trezirea bisericii ca întreg. Ea va începe cu unul singur și fiecare membru are această posibilitate.

Proiectul FAPTE 2000 nu va fi începutul implicării, ci culmea lucrării fiecărei biserici, grupe, familii și persoane. Nu tehnica de vârf va fi factorul decisiv și nici programul în sine. Ceea ce fiecare trebuie să facă nu va fi făcut nici de Mark Finley, nici de videoproiectoare, ci va fi realizat de Dubul Sfânt, prin fiecare membru activ consacrat. Nimeni nu poate secera de unde nu a semănat. Grupele mici pot avea un rol decisiv în pregătirea și finalizarea programului din septembrie.

Multă rugăciune pentru FAPTE 2000.

4. Aceste probleme pot fi rezolvate numai prin acțiuni comune.

Imaginaea lui Hristos nu va fi difuzată în lume prin intermediul unor catedrale luxoase, slujbe pompoase sau oratorii! Nici cu ajutorul vîlelor care nu adăpostesc pe cei nenorociți sau al banilor cu diverse chipuri și slove, care stau ca rezervă pentru ziua de mâine!

Drama sfârșitului nu constă în principal din lipsa locurilor de muncă, a hranei și a sănătății; lipsa iubirii le dă acestora dimensiuni de criză.

Creștinii primului secol n-aveau proprietăți mai multe decât cei de astăzi. Dar dragoste, cu siguranță, aveau. Dragostea acoperă totul, doar ea are soluții. Recomand credincioșilor bisericilor noastre să întâmpine aceste nevoi cu dragoste, din care vor izvorî soluții inepuizabile.

Într-o lume suprapopulată de creștini, n-ar trebui să fie greu de identificat ucenicii: „Priviți... cât de mult se iubesc!”

5. Programul meu are următoarea ordine: (1) Primirea Duhului Sfânt; (2) Familia; (3) Familiile pastorilor din conferință, comitetele uniunii, diviziunii și Conferinței Generale; (4) Bisericile din conferință (pe districte); (5) Cercul (misionar) de influență.

Sabinel Bancu

CONFERINȚA TRANSILVANIA de NORD

campanie de evanghelizare prin satelit, chiar din țara noastră, este un alt atu care trebuie conștientizat și folosit. Cu zece ani în urmă, nu visam așa ceva, pentru ca acum să trăim împlinirea proorociei cu privire la vestirea nemăipomenită a Cuvântului, aici, la noi acasă. Ar fi o pierdere iremediabilă dacă am lăsa nefructificată o asemenea ocazie.

4. În fiecare dimineață, știrile transmise pe toate canalele din România vorbesc despre criza economică și financiară care ne afectează. Șomajul a devenit un fenomen terorizant, perspectivele de viață sunt tot mai sumbre. Și totuși, psalmistul afirmă că „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el”, pentru ca să nu vedem „pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea” (Ps. 24,1; 37,25). Nu cred că trebuie să avem motive de îngrijorare (vezi Fil. 4,6; 1 Petru 5,7), atâta timp cât legătura noastră cu Dumnezeu este o experiență reală.

5. Dacă doriți doar primele cinci subiecte de rugăciune, voi aminti: (1) Cursul de pregătire al evangheliștilor din toată țara ce va fi organizat la Vișeu de Jos, împreună cu fratele Monier; (2) Liceul Maranatha, lucrarea și perspectivele acestuia, mereu atacate. 3. Continuarea și terminarea casei de rugăciune Cluj B. 4. Relațiile dintre membrii bisericii, precum și dintre frații chemați să păstorească aceste biserici. Pot spune că, în urma rugăciunilor deja înălțate pentru aceasta, în cele mai multe dintre bisericile locale ne bucurăm de o atmosferă plăcută, binecuvântată, deschisă și sinceră, care îl încurajează pe fiecare membru la o experiență reală cu Dumnezeu. Colectivul pastoral este o familie caldă și binecuvântată. 5. FAPTE 2000 nu este doar un subiect de rugăciune, ci mai ales de acțiune. Trebuie să nu uităm că suntem doar semănători și secerați, că mai există Cineva care trebuie să lucreze și care va lucra la inimile ascultătorilor și privitorilor.

Iosif Suciu

CONFERINȚA TRANSILVANIA de SUD

membrilor, menționăm cu deosebită prețuire misionarii voluntari și comunități ca Toaca, Sârmașu etc., care, pe lângă planurile misionare ale uniunii, au desfășurat acțiuni locale.

Pe teritoriul conferinței noastre a luat ființă Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă de la Herghelia (Mureș), care împletește în mod armonios cele două ramuri de activitate din domeniul nevoilor sufletești și al celor fizice.

3. În vederea purtării mesajului mântuirii în fiecare localitate fără prezență adventistă, s-a reaccentuat nevoia de a găsi evangheliști voluntari. Deși răspunsul nu e pe măsura nevoilor, ne impresionează dispoziția celor 26 de voluntari care deja activează în diferite localități. Ținem să evidențiem comunitatea Toaca, ce oferă aproape 6 milioane de lei pe lună pentru realizarea proiectelor misionare.

4. Am putea menționa activitățile desfășurate de Tabita, ADRA, pentru a veni în sprijinul celor care au suferit de pe urma inundațiilor din acest an. De asemenea, în cadrul conferinței funcționează Telefonul Speranței S.O.S., Școala Biblică prin Corespondență, care are în jur de 200 de cursanți. Considerăm că răspunsul complet la această problemă a fost dat de mult, prin cuvintele Mântuitorului: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,33). Dorința noastră este să nu oferim doar soluții parțiale, ci soluții complete.

5. În conferința noastră există o listă foarte concretă de subiecte pentru rugăciune, care este mereu reactualizată. O dată cu 1999, ne propunem în capul listei următoarele subiecte: FAPTE 2000, misionarii voluntari, tineretul, campaniile de evanghelizare, surori și frați aflați în situații de criză.

Emilian Niculescu

Roger Coon

4

DATE PE CARE FIECARE

Pasagerii navelor de croazieră care traversează Pasajul Interior din Alaska sunt surprinși uneori să vadă instalații de semnalizare de forma unui far, așezate la distanță de câteva mile între ele, de-a lungul coastei stâncoase. Astăzi, farurile ar putea părea demodate. Într-un timp în care se folosesc sisteme electronice avansate pentru facilitarea navigației, mulți uită faptul că majoritatea bărcilor mici de pescuit încă nu au, la bord, un radar sofisticat care să le apere de pericol și dezastru.

Ce n-ar fi dat apostolul Pavel să existe faruri pe timpul

său! „De trei ori s-a sfârșit corabia cu mine”, scrie el trist (2 Cor. 11,25). Fără îndoială, aceste experiențe grele l-au determinat să facă aplicații spirituale cu privire la primejdia ca noi, creștinii, să fim „purtați de orice vânt de învățătură” (Efes. 4,14), ajungând efectiv la căderea de la credință („naufragiu”, după trad. engl.) prin lovirea de bancurile de nisip nevăzute, ale dezamăgirii, îndoiei și renunțării la credință (1 Tim. 1,19).

Semnălele pentru navigație îndeplineau două scopuri: (1) să-l pună în alertă pe marinarul imprudent cu privire la riscul de a naufragia și (2) să ilumineze capătul drumului, intrarea în port. Marinarii cu experiență urmăresc și astăzi semnalele pentru aceste două motive importante. William

Cu cinci sute de ani înainte de Domnul Hristos, profetul Daniel vorbea criptic despre o perioadă foarte importantă în profețiile Bibliei, pe care el a caracterizat-o drept „timpul sfârșitului” (Dan. 8,17; 11,35.40; 12,4). Explicarea aleasă de Daniel are o importanță crucială.

Este important să se facă distincție între „timpul sfârșitului” și „sfârșitul timpului”. Sfârșitul timpului este un singur eveniment, cataclismic. El va avea loc atunci „când trâmbița Domnului va suna și nu va mai fi timp”. *Timpul sfârșitului*, însă, este o întreagă succesiune de evenimente - o perioadă care conduce, inevitabil, către acel mare eveniment final, *sfârșitul timpului*, a doua venire a Domnului Hristos.

În armonie cu semnalul luminos al profeției lui Daniel, acest timp al sfârșitului a marcat, totodată, încheierea unei perioade istorice importante - cei 1260 de ani de supremație a „cor-

„Timpul sfârșitului” 1798

nului mic” (papalitatea) în Europa (vezi Dan. 7,8.11.20.21; Apoc. 12,6; 13,5) - și începutul numărătorii profetice finale, până la momentul sfârșitului.

S-a întâmplat acum 200 [201] de ani, în februarie 1798. Un mareșal strălucit și semeț al Franței, în vârstă de 45 de ani, generalul Louis-Alexandre Berthier [1753-1815],² pe atunci șeful statului major al armatei lui Napoleon în Italia, și-a condus trupele în Roma, a proclamat noua Republică Romană și a continuat marșul direct în Statele Papale. Berthier l-a luat prizonier pe Pius VI și l-a dus în exil politic la Avignon, Franța - un eveniment prin care, potrivit istoricului iezuit James Hennesey, de la Universitatea Fordham, „biserica [catolică] a fost zguduită din temelii”.³

Cu secole înainte, apostolul Ioan, cel care a scris Apocalipsa, caracterizase profetic evenimentul acesta ca fiind o „rană de moarte” dată papalității - „de moarte”, dar nu fatală. Pentru că papalitatea urma să se ridice din nou, să pretindă o influență și mai mare. În

cele din urmă, „tot pământul” se va „mira” de învierea și înălțarea ei (Apoc. 13,3.4).

Astăzi, chiar dintre cei credincioși, prea puțini înțeleg amploarea colosală a acestui eveniment monumental care a avut loc acum 200 de ani. După căderea zidului Berlinului, pe 9 noiembrie 1989, Austin Kiplinger, coredactor al respectatei publicații *Kiplinger Washington Letter*, scria, cu adâncă uimire, că nu se așteptase să fie martor, în timpul vieții lui, la un eveniment extraordinar ca acesta, care să schimbe cursul istoriei.⁴ Și totuși, zidul Berlinului stătuse în picioare doar 28 de ani! Ce ar fi simțit redactorul Kiplinger, dacă ar fi trăit în 1798, la începutul „timpului sfârșitului”, când supremația papală de 1260 de ani s-a spulberat!

Daniel spunea mai departe că perioada aceasta, „timpul sfârșitului”, va fi recunoscută după două trăsături evidente: „Atunci mulți o vor citi [vor alerga încoace și încolo - după trad. engl.] și cunoștința va crește” (Dan. 12,4).

Pe măsură ce ne apropiem cu pași repezi de sfârșitul secolului al douăzecilea, în mass-media abundă articolele retrospective și programele speciale care se concentrează asupra realizărilor din acest secol. Recent, jurnalistul Walter Cronkite declara că, „fără îndoială, secolul al douăzecilea a fost secolul celui mai mare progres pe care l-a cunoscut omul vreodată”.⁵ Ritmul schimbării, în domenii ca trans-

ADVENTIST AR TREBUI SĂ LE CUNOASCĂ

A. Spicer, fost președinte al Conferinței Generale, știa din experiență cât de ușor poate poporul lui Dumnezeu să „devieze” de la direcția bună. După pensionare, el a scris cartea *Beacon Lights of Prophecy* (Semnale luminoase ale profeției). Este foarte probabil că alegerea acestui titlu a fost influențată de bine cunoscutul îndemn adresat de sora White, cu ocazia sesiunii din 1893 a Conferinței Generale: „Nu trebuie să ne temem de nimic pentru viitor, decât de a uita drumul pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa în istoria noastră trecută”.¹

De-a lungul anului 1998, care a intrat în istorie, adventiștii de ziua a șaptea au comemorat patru „semnale” aniversare. Ele ne avertizează cu privire la primejdii

spirituale și luminează ultima parte a drumului spre Noul Ierusalim. Iată care sunt acestea:

1. Împlinirea a două sute de ani de la începerea perioadei numite în Biblie „timpul sfârșitului”, în anul 1798.

2. A o sută cincizecea aniversare a celei dintâi dintre cele 22 de „Conferințe de Sabat”, ținute între anii 1848 și 1850, în timpul cărora au fost formulate pentru prima dată punctele fundamentale ale doctrinei adventiste.

3. A o sută patruzecia aniversare a viziunii despre tema marii Lupte, primite de sora White în 1858.

4. O sută de ani de la publicarea cărții *Hristos, Lumina lumii* (*The Desire of Ages*), în 1898.

porturi, tehnologie și medicină, a fost diferit de tot ce s-a trăit de-a lungul istoriei civilizației.

Acum douăzeci și trei de ani, am vizitat mai multe școli adventiste de pe coasta de vest a Statelor Unite, împreună cu Ernest Lloyd, unul dintre ultimii pionieri autentici ai mișcării advente. Fratele Lloyd, care avea atunci 95 de ani, fusese martor la o mare parte din istoria bisericii noastre.

La mijlocul anilor 1890, când avea 15 ani, fratele Lloyd salutase venirea primei „cărute fără cai”, pe bază de benzină, pe străzile din Battle Creek, Michigan. Avea 22 de ani, când frații Wright au făcut primul zbor cu avionul la Kitty Hawk, Carolina de Nord, pe 11 decembrie 1902. Și avea o vârstă foarte avansată - 89 de ani -, dar era încă sprinten, când astronautul Neil Armstrong, de pe nava *Apollo 11*, a devenit primul om care a pus piciorul pe suprafața lunii, pe 20 iulie 1969.

Timp de aproape șase mii de ani, oamenii n-au mers mai repede decât putea să alerge un cal și doar au visat că vor zbura. Dar aici era un om care a fost martor la nașterea erei automobilelor și la ajungerea primului om pe lună - toate acestea în decurs de 90 de ani!

Confirmarea adevărului din profeția lui Daniel se vede pretutindeni în jurul nostru: cu siguranță, trăim în „timpul sfârșitului”.

Ce semnal de navigație pentru noi astăzi!

Conferințele de Sabat, din perioada 1848-1850

Mișcarea Adventă condusă de William Miller s-a năruit o dată cu „Marea Dezamăgire” devastatoare, de pe 23 octombrie 1844, pentru că Domnul Isus nu Se întorsese pe pământ pe 22 octombrie, așa cum spusese mileriiții. Acei foști mileriiți care au continuat să creadă cu tărie că Domnul Hristos vine „curând” stăteau acum în fața a două obstacole de netrecut: (1) nu aveau o solie și (2) nu aveau ascultători. În mod clar, prima lor prioritate a fost să cerceteze din nou Scripturile foarte serios, ca să stabilească în ce constase greșeala lor și care fusese motivul acesteia.

Câteva luni mai târziu, Dumnezeu a început să le rezolve prima dilemă prin chemarea la lucrarea profetică a unei tinere invalide, în vârstă de 17 ani, la o dată necunoscută, în decembrie 1844. Ellen Harmon (care urma să devină în curând Ellen White, prin căsătoria cu pastorul fost milerit James S. White) a fost caracterizată bine de istoricul adventist John N. Loughborough ca fiind „cea mai slabă dintre cei slabi”,² cel mai puțin probabil candidat la această lucrare, din întreaga istorie a profetismului!

Cei rămași din milerism, care prin anul 1860 și-au luat numele de „adventiști de ziua a șaptea”, au stabilit cadrul fundamental al convingerilor lor doctrinale în timpul celor 22 de „Conferințe de Sabat (Sabbath Conferences)”, care s-au desfășurat la sfârșit de săptămână, între 1848 și 1850.³ Însă, în mare măsură, rolul pe care l-a îndeplinit Ellen White a fost înțeles greșit, atât în cadrul Bisericii Adventiste, cât și în afara ei. Istoricul George Shriver greșeste atunci când declară că „izvorul autorității pentru doctrina [AZS] este Biblia, dar scrierile lui Ellen White se bucură de o apreciere atât de mare, încât, pentru tot ce ține de viața practică, izvorul autorității îl reprezintă Biblia așa cum este interpretată de Ellen White”.⁴

Ellen White a avut, într-adevăr, de îndeplinit un rol cu ocazia acestor conferințe de la început, dar nu cel pe care mulți cred că l-a avut. În loc să înceapă formarea doctrinei prin soliele date prin Ellen White, Duhul Sfânt „a venit din urmă”, după ce credincioșii își făcuseră mai întâi partea lor: studiarea intensă a Bibliei, perioade lungi de rugăciune, multe discuții între ei și chiar

perioade de post. Numai după ce participanții au mers până acolo unde au putut merge, Duhul Sfânt a intervenit - prin viziunile date serei White - ca să confirme concluziile lor sau să sugereze noi direcții pentru studiu.⁹

Descriind rolul pe care îl avusese ea în timpul acestor 22 de Conferințe de Sabat, Ellen White scria, 55 de ani mai târziu: „În tot acest timp, nu puteam să înțeleg modul de gândire al fraților mei. Mintea parcă îmi era închisă și nu puteam înțelege semnificația pasajelor biblice pe care le studiam”.¹⁰

Ea nu participa la discuțiile care urmau. Rolul ei se limita la a spune ce văzuse și auzise în viziunile trimise în mod special pentru confirmare sau pentru corectare, și nimic mai mult. *Corpul* credincioșilor care se străduiau să înțeleagă Cuvântul - și nu Ellen White - a fost cel care a stabilit ce urma să creadă această biserică. În modul de lucru al Bisericii Adventiste, se păstrează încă această metodă distinctivă de formulare prin consens a declarațiilor doctrinale.

Această implicare directă a membrilor în formularea adevărilor esențiale, în cadrul Bisericii Adventiste, rămâne și pentru noi, astăzi, un semnal de călătorie de importanță vitală!

Viziunea privind tema mării lupte (1858)

Într-o dimineață de martie din 1858, la sfârșitul unei călătorii de două săptămâni în partea de nord a statului Ohio, Ellen și James White conduceau serviciul de înmormântare a unui tânăr decedat, din locul acela. În timpul acestui trist serviciu, sora White a primit o viziune care a durat două ore.

Două zile mai târziu, în timpul călătoriei de cca 250 km care a durat toată ziua, de la Fremont, Ohio, la Jackson, Michigan, sora White i-a vorbit pentru prima dată soțului său despre detalii ale acestei lungi viziuni. În ea îi fuseseră desfășurate principalele scene din „marea luptă” dintre bine și rău - dintre Domnul Hristos și Satana - de la început și până la sfârșit.

Cu zece ani mai devreme (în 1848), îi fuseseră descoperite multe detalii ale acestui conflict cosmic. De data aceas-

ta, două lucruri erau importante: (1) o mare parte din ceea ce i se prezentase prima dată a fost repetat, pentru a fi accentuat, și (2) îngerul care o însoțea pe sora White i-a spus, pentru prima dată, să scrie tot ce conținea viziunea.¹¹

Dar un călător nevăzut îi însoțea pe James și Ellen White, în acea zi de martie, în călătoria lor. Satana era un călător fără bilet în vagonul lor de tren, în acea zi de marți, pentru că diavolul depinde la fel de mult ca și noi de profeții lui Dumnezeu pentru cunoașterea viitorului. Și, în timp ce trăgea cu urechea, nevăzut, la ceea ce spunea sora White, fără îndoială că, în clipa aceea, el a rămas înmărmurit și îngrozit!

Niciodată mai înainte - nici chiar în timpurile biblice -, Dumnezeu nu le descoperise profețiilor Săi, atât de deplin, planurile, metodele, tacticile diabolice, strategia lui Satana - modul lui de lucru! Imediat diavolul a hotărât că această carte nu va fi scrisă niciodată.

Chiar în seara aceea, în timp ce soții White erau oaspeți ai familiei Daniel și Abigail Palmer, în căminul acestora, la Jackson, Michigan, Ellen a suferit un atac de paralizie. Soțul și prietenii ei erau convinși că nu va mai trăi. Dar, ca răspuns la rugăciunile lor arzătoare, ea a fost vindecată parțial.¹²

În dimineața următoare, soțul ei a

trebuit să o ducă în brațe până în vagonul de tren, pentru ultimii aproximativ 70 km ai călătoriei până la Battle Creek.

Ajunși înapoi acasă, pe strada Wood, Ellen a intrat într-o perioadă de șase luni de convalescență.

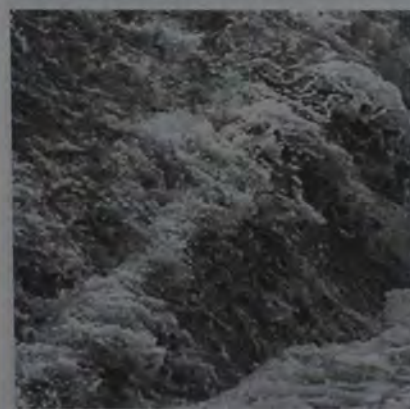
Încercând să împlinească porunca îngerului, ea a descoperit că, la început, „puteam să scriu doar o singură pagină pe zi, după care trebuia să mă odihnesc trei zile; dar, pe măsură ce am progresat, puterea mi-a crescut”.

Când a ajuns la jumătate cu scrierea volumului pe care îl numim astăzi *Tragedia veacurilor*, sora White a fost chemată să se roage pentru soția unui pastor adventist, despre care se credea că este pe moarte.

În timp ce se ruga, sora White a primit o viziune și i s-a „arătat că, prin atacul neașteptat de la Jackson, Satana intenționase să-mi ia viața, ca să mă împiedice să scriu această carte”.¹³

Planurile sale fiind zădărnice astfel, Satana a început apoi să-i împiedice pe oameni să citească această carte, a cărei scriere nu o putuse împiedica - o carte care îl demască pe deplin, mai mult decât oricare altă carte din istoria literaturii.

Ce semnal de călătorie este această solie pentru poporul lui Dumnezeu de astăzi!

O ultimă aniversare în 1998 a fost împlinirea a o sută de ani de la publicarea cărții *Hristos, Lumina lumii* (*The Desire of Ages*). Sora Norma Collins, director asociat al White Estate, a scris despre istoria emoționantă a acestei biografii incomparabile a Domnului nostru și despre influența ei durabilă. [Articolul va fi publicat în numărul viitor al revistei.]

Biserica Adventistă s-a dezvoltat ca urmare a studierii sânguincioase a profetiilor biblice care identificau anumite evenimente („semne”) ce urmau să aibă loc, așa încât să cunoaștem mai bine timpul în care venirea Domnului nostru este „aproape” (Mat. 24,33). Din nefericire, și spre deosebire de autoarea cărții *Hristos, Lumina lumii*, mai există printre noi persoane care continuă să-și îndrepte atenția spre ceea ce vine, și nu spre Cine vine!

Prima solie, atât a lui Ioan Botezătorul, cât și a Domnului Isus, le-a atras atenția ascultătorilor lor prin acest anunț: „Împărăția Cerurilor este aproape” (Mat. 3,2; 4,17). Este semnificativ faptul că ei au spus „Împărăția cerurilor”, nu „Democrația Cerurilor” sau „Republica Cerurilor”!

Și toți ascultătorii lor știau exact ce înseamnă aceasta: un Împărat, cu putere și autoritate absolută, conduce totul. El le-a spus supușilor Lui ce să facă și, de asemenea, cum și când să o facă. Autoritatea Lui nu poate fi contestată.

Așa cum ni se arată clar în cartea *Hristos, Lumina lumii*, Domnul Isus avea două titluri principale. Primul, numele Său, „Isus”, înseamnă „Mântuitor” - El a venit să mântuiască „pe poporul Lui de păcatele sale” (Mat. 1,21), să plătească, pentru fiecare cetățean al împărăției Sale, datoria pe care oamenilor le era imposibil să o plătească pentru păcatele lor.

Dar Isus a fost numit, de asemenea, „Domn” și „Învățător” - titluri regale, pe care El le-a acceptat fără ezitare: „Voi Mă numiți ‘Învățătorul și Domnul’, și bine ziceți, căci sunt” (Ioan 13,13).

Dar Domnul Isus înțelegea că

recunoașterea domniei Lui înseamnă mai mult decât rostirea acestor nume: „De ce-Mi ziceți: ‘Doamne, Doamne!’ și nu faceți ce spun Eu?” (Luca 6,46).

Până astăzi, n-am întâlnit pe nimeni care să nu fie pe deplin dispus ca Hristos să fie „Mântuitorul” său. Vreau ca El să mă salveze din păcatele mele, să plătească prețul pentru fărâdelegile mele, să îmi acopere această datorie uluitoare.

Dar vreau ca El să-mi spună ce cuvinte pot să folosesc și care sunt interzise?

Vreau ca El să-mi spună ce am sau nu am voie să citesc, ce program de televiziune pot sau nu pot să urmăresc?

Vreau ca El să-mi spună ce alimente pot sau nu pot să consum?

Vreau ca El să-mi spună ce îmbrăcăminte să port sau să nu port?

Criza fundamentală pentru noi, creștinii, se concentrează de cele mai multe ori în jurul dorinței noastre de a-L avea pe Isus ca Mântuitor, dar de a-L respinge pretențiile ca Domn. Totuși, așa cum ne descoperă cu atâta compasiune capodopera scrierilor sorei White, este imposibil să-L primim pe Isus doar într-unul dintre rolurile Sale.

Isus cel din Scriptură - și din cartea *Hristos, Lumina lumii* - i-a învățat pe urmașii Lui să se roage: „Vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, și pe pământ... Căci a Ta este împărăția, și puterea, și slava, în veci. Amin” (Mat. 6,10-13). Recunoașterea lui Isus ca Împăratul de drept al vieții noastre este încununarea necesară a acceptării darului harului Său - mântuirea.

Domnul Isus a spus că, în ziua judecării de apoi, mulți vor fi șocați când vor bate la ușa cerului. Ei se vor aștepta, plini de încredere, să fie primiți imediat. Dar Îl vor auzi spunându-le: „Niciodată nu v-am cunoscut”. De ce? Pentru că ei au „auzit” învățăturile Lui, dar, în cele din urmă, nu le-au „făcut” (Mat. 7,21-24,26).

Domnul Isus, „plin de har și de adevăr” (Ioan 1,14), și totuși Acela prin care se țin și astăzi toate lucrurile (vezi Col. 1,17), este cel mai important sem-

nal de călătorie: „calea, adevărul și viața”, „adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume” (Ioan 14,6; 1,9). Acum, când [am trecut] într-un an nou, câtă nevoie avem de Mântuitorul și Domnul, care este și astăzi, la fel ca întotdeauna, „Lumina lumii”.

¹ General Conference Daily Bulletin, 1893, pag. 24. ² Encyclopedia Americana (1991), vol. 3, pag. 617; Encyclopedia Britannica, (1988), vol. 11, pag. 160. ³ Encyclopedia Americana (1991), vol. 6, pag. 36. ⁴ „Special Message”, supliment al ediției din 17 nov. 1989; și conf. cu ediția din 25 aug. 1989. ⁵ Nancy Lloyd, „And That’s the Way It Was”, Modern Maturity, septembrie-octombrie, 1998, pag. 71; vezi și „2000: The Power of Invention; How an Explosion of Discoveries Changed Our Lives in the Twentieth Century”, Newsweek, Special Edition, Winter, 1997-1998; „The Greatest Inventions of the Twentieth Century - Masters of Discovery”, U.S. News & World Report, raport special, 17-24 aug. 1998. ⁶ The Rise and Progress of Seventh-day Adventists, pag. 91, 73. ⁷ Seventh-day Adventist Encyclopedia (1996), vol. 11, pag. 508. ⁸ Abingdon Dictionary of Living Religions (1981), pag. 672. ⁹ Selected Messages, cartea 1, pag. 206, 207. ¹⁰ Ibid., pag. 207. ¹¹ Spiritual Gifts, cartea 2, pag. 270. ¹² Ibid., pag. 271, 272. ¹³ Ibid., pag. 272. ¹⁴ Pentru o descriere mai completă, vezi Roger W. Coon, „The Great Controversy Vision”, în The Great Visions of Ellen G. White (1992), pag. 62-75.

Roger W. Coon, Ph.D., a lucrat ca director asociat al Ellen G. White Estate, până când a ieșit la pensie. În prezent, continuă să lucreze ca profesor de călăuzire profetică, la Seminarul Teologic al Universității Andrews.

Adventist Review, 24 decembrie 1998

De la capătul pământului strig către Tine
cu inima măhnită, și zic:
Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge ,
căci este prea înaltă pentru mine!

PS. 61, 2

Mergeam spre casă și aveam, în mașină, cinci puști de mare calibru, așa că vă dați seama cam ce era în capul meu. La cererea lui, îl însoțisem pe un coleg la un studiu biblic într-o familie de tineri care trecea printr-o criză teribilă.

La terminarea studiului, l-am invitat pe prietenul meu să se roage. Când și-a încheiat rugăciunea, am adăugat: „În Numele lui Isus Hristos, mustru spiritul de frică din Nigel”. Am auzit un țipăt puternic, am deschis ochii și l-am văzut pe Nigel întins pe jos, cu fata în sus.

Este uimitor ce ascund oamenii. De mult timp, Nigel fusese chinuit de voci pe care le auzea în minte și care îi spuneau că trebuie să-și împuște soția. Venea acasă de la serviciu și îi spunea soției: „Trebuie s-o fac, trebuie să te omor”. Ținuse acele cinci puști ascunse în dormitorul lor. În seara aceea, nu am câștigat o biruință deplină asupra demonilor din tânărul acesta chipeș, dar am luat armele cu noi. Peste două zile, seara, cu ajutorul unui alt coleg, Nigel a fost eliberat de demoni.

Prin rugăciune primim putere

L-am rugat pe acest coleg să înființeze grupe de rugăciune în fiecare zi, în următoarele săptămâni, pentru susținerea lui Nigel în acest timp de însănătoșire. El ne-a spus că, a doua zi, vocile nu se mai auzeau în minte, dar le putea auzi afară, vorbindu-i batjocoritor și amenințător. În următoarele câteva zile, au dispărut complet. Am ținut armele acelea la noi acasă timp de patru luni, până când am simțit că i le pot încredința lui Nigel. După mulți ani, Nigel și soția lui sunt, și astăzi, membri credincioși ai bisericii.

Nu totdeauna această lucrare este la fel de impresionantă. Mă gândesc la un tânăr adventist care se convinsese că este posedat de demoni. Am lucrat

cu el timp de două ore și avea manifestări foarte convingătoare, până când am stabilit că acesta era modul său de a primi atenție din partea prietenilor lui. Un alt tânăr a pus-o pe prietena lui să ne ceară ajutorul și se făcea că are o problemă, doar ca să vadă dacă ne poate păcăli.

Acesta este unul dintre aspectele care ne confruntă atunci când ne implicăm în acest gen de lucrare. Cel care o face ajunge să fie cunoscut și privit într-un mod aproape superstițios, chiar de către creștinii maturi, care ar trebui să cunoască mai mult. Din acest motiv evit, pe cât posibil, să folosesc cuvinte ca „exorcism” și „posedat”, pentru că poartă cu ele un mister. Nu am cerut niciodată să fac o astfel de lucrare și în nici un caz nu o caut. Cu toate acestea, dacă mi se prezintă, nu mă retrag din fata ei.

O parte normală a lucrării de pastor

Dacă citim pasaje ca Matei 10,7.8 și Marcu 3,14.15, am putea să vedem scoaterea demonilor ca pe o parte normală a lucrării Evangheliei. Este o lucrare care se bazează întru totul pe biruința câștigată de Domnul Hristos pe cruce. În ce privește oferirea iertării, îndepărtarea vinovăției și acordarea neprihănirii, se poate spune că fiecare păcătos care Îl primește pe Domnul Hristos și se naște din nou este „izbăvit” (vezi Col. 1,13.14).

În toate ramurile lucrării de pastor, primul lucru esențial este diagnosticul. De aceea, următoarea întrebare ar trebui să o punem de la început: Cauza acestei probleme este de ordin afectiv, fiziologic sau mintal? Ori este ceva mai mult? Dacă nu există criterii evidente care nu pot fi ignorate, cel mai bun răspuns este: „Așteaptă și vei vedea”. Dacă persoana primește ajutor de la o

sursă care pare potrivită trebuinței lui, dar rezultatul este negativ, sau dacă problema continuă să se repete, vine un timp în care este bine să se facă o examinare din punct de vedere spiritual. Un stimat psihiatru adventist îmi spunea odată că a avut exact această experiență cu un anumit pacient care, după cum s-a dovedit, era demonizat. Până la experiența aceasta, el nu crezuse în demonism.

Arme de luptă

Care sunt „armele cu care ne luptăm noi” (2 Cor. 10,4)? Cuvântul lui Dumnezeu, sângele Domnului Hristos, primirea lui Hristos ca Mântuitor și Domn, biruința Sa pe cruce, învierea Sa, rugăciunea și mijlocirea, pocăința și mărturisirea, repararea cuvenită. Dacă lucrarea Duhului Sfânt este prezentă în toate acestea, creștinii sunt bine pregătiți să exercite autoritatea care le-a fost delegată de Domnul (vezi Luca 10,19). Împreună cu aceasta, trebuie să înțelegem că există un aspect strict legal al eliberării de spiritele rele. Mântuirea pe care Domnul Hristos a câștigat-o pentru noi trebuie primită, cerută și acordată, altfel spiritele rele nu vor da înapoi.

Observați următoarele puncte importante cu privire la această lucrare

1. Biblia și rugăciunea sunt armele principale care vor tulbura spiritele rele. (Vezi Apoc. 12,10.11; Luca 10,19; Efes. 1,7; Ps. 35; 51; 107,20; 1 Ioan 1,9; Mat. 28,18 și multe altele.)

2. Găsesc că este important ca persoanele pentru care lucrez să repete după mine rugăciunile de mărturisire și de renunțare. Făcând așa, ele își declară în mod clar, în fața puterilor întunericului, alegerea ca Domnul Hristos să le conducă viața. Pe baza

credinței în El, aceste puteri n-au alternativă, ci trebuie să se retragă.

3. Trebuie să fie stabilite mijloacele prin care demonii intră și motivele pentru care ei rămân în viața cuiva. Ședințele spiritiste sau tablele Quija folosite de către spiriști sunt surse evidente, dar păcate persistente și tolerate, cum sunt ura, resentimentele, minciuna, refuzul de a ierta, blasfemia, imoralitatea, ca să amintesc doar câteva, au șanse la fel de mari să aducă robia în viața cuiva (observați Marcu 7,20-23). Alte mijloace de intrare a demonilor sunt participarea la închinarea păgână, hipnotismul, practicile oculte și tehnicile similare de control al minții.

4. Chinuirea de către puteri demonice poate fi transmisă, uneori, de la o generație la alta, în cadrul familiei. Dacă nu vi se pare credibil, atunci gândiți-vă la violența și abuzul sexual asupra copiilor, care se întâlnesc în generații succesive ale aceluiași familii. Deseori, factorul genetic este veriga care lipsește atunci când se stabilește cauza unei probleme. Mărturisirea și renunțarea pot să rupă acest lanț genetic (vezi Exod. 20,5 și Plâng. 5,7).

5. Nu este înțelept să se intre în discuție cu demonii. Dacă li se dă această ocazie, vor bolborosi ca niște copii, prin persoana în cauză, o oră întreagă, sau ar putea alege să se ascundă, prefăcându-se că sunt surzi. În ambele cazuri, creștinul are autoritatea să le poruncească să iasă afară din omul acela.

6. Spiritele rele rareori acționează singure. În cele mai multe cazuri, ele se găsesc în grupuri. În cazurile grave, au tendința să iasă unul câte unul, arătându-și caracterul prin manifestări fizice asupra persoanei. În câteva minute, am văzut un om demonstrând multe caracteristici: mândrie extremă, autocompătimire, mânie, încredere de sine exagerată, ură, aroganță, așa cum era fiecare spirit din el. Uneori însă, spiritele pur și simplu „își vor lua lucrurile și vor pleca”. Dar trebuie să se verifice încă o dată, pentru că poate fi doar un șiretlic din partea lor.

7. Niciodată n-ar trebui să lucrăm singuri. Această lucrare trebuie făcută neapărat în echipă, în care unul este conducătorul, iar încă unul sau doi

asigură susținere prin rugăciune, observare și încurajare.

8. Este de mare folos să existe cineva care are darul de a deosebi duhurile. Darul acesta nu este infailibil, dar, dacă este exercitat cu umilință, se pot economisi o mulțime de timp și energie. Această lucrare este foarte pretențioasă.

9. Nu este nevoie de strigăte, de agitație sau de un mers grav, afectat. Lucrarea aceasta se poate desfășura în liniște, la fel ca o discuție obișnuită sau ca un studiu biblic normal. Dar, dacă se întinde pe mai mult timp, este foarte potrivit să se facă o pauză, pentru recăpătarea puterii.

10. Trebuie să fim sensibili față de sentimentele celor în nevoie. Poate că ei vor face dezvăluiri foarte personale din trecutul lor. Aceasta le-ar putea provoca multă durere, lacrimi și sentimente de rușine. Ar trebui să fie asigurați permanent că fac bine. Trebuie să fie respectați, asigurați de marea iubire a lui Dumnezeu pentru ei și să li se reamintească faptul că durerea lor va fi, în curând, doar o amintire.

11. Ca să alungați întunericul, aduceți lumina. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină” (Ps. 119, 130; vezi și 2 Cor. 4,1-7).

12. Pentru că există demoni care folosesc Numele Domnului Isus, întotdeauna când sunt implicat în această lucrare îl identific clar pe Domnul nostru prin titluri ca Domnul Isus Hristos, Hristos Isus și Isus din Nazaret.

O lucrare holistă

Lucrarea de eliberare de demoni are de-a face cu întreaga persoană și, din acest motiv, nu trebuie abordată cu ușurință sau cu încredere necugetată. Ori de câte ori există cel mai mic indiciu că se face așa, este înțelept să se ceară intervenția unui medic creștin.

Oamenii pot întreba de ce această lucrare pare să fie așa de obositoare și să consume atâta timp. Fără îndoială că apostolilor și Domnului Isus nu li s-a părut așa. Dar gândiți-vă la următoarele lucruri:

1. Nu ne vom ocupa aici de motiv, dar Domnul Hristos și apostolii aveau o măsură de putere și de discernământ care rar se vede astăzi (vezi Luca 13,16; 8,44-46; 6,17-19; Mat. 14,34-36; Ioan

4,17.18; 9,3; Fapte 5,3; 13,9.10; 14,9; 19,11.12).

2. Aceasta înseamnă că se va folosi timp pentru a descoperi, de la cei în cauză, elementele vitale din trecutul lor, care au influență asupra stării lor din prezent (vezi Marcu 9,17-29).

3. Adesea, cei pentru care lucrăm nu știu sau nu sunt convinși că este absolut necesară o descoperire de sine deplină. Astfel, motivele pentru care spiritele au reușit să intre în viață sunt descoperite de multe ori doar după o cercetare răbdătoare. Uneori, chiar punctele pe care este important să le știm sunt ascunse de mintea persoanei în nevoie și memoria este pusă la lucru doar prin cercetare.

4. Din cauză că demonilor li s-au dat anumite drepturi de acces în viață, fie de persoana în cauză, fie de înaintașii ei, demonii se vor împotrivi și vor contesta eforturile de a-i alunga, până când acele drepturi le vor fi refuzate. Îmi amintesc de un tânăr groaznic de demonizat și care nu era creștin. Mult timp, spiritele l-au forțat să-L respingă pe Domnul Hristos, deși el dorea foarte mult să-L primească.

5. Lipsa de experiență poate fi costisitoare din punct de vedere al timpului și al efortului. În ce mă privește, sunt recunoscător că mi-am făcut stagiul de ucenic, în această lucrare, alături de un om cu experiență. Se pare că există, pe de-o parte, o anumită teamă și chiar spaimă, iar pe de altă parte, puternice sentimente de nesiguranță cu privire la subiectul acesta. Mai am foarte mult de învățat și nu vreau să dau impresia că sunt mare specialist. Nu am făcut decât să împărtășesc ce am învățat prin experiență directă și prin lectură atentă. Subliniez cuvântul „atentă”, pentru că este nevoie să avem discernământ în lucrările pe care le acceptăm.

Peter Harper este pastor la Wagoja, New South Wales, Australia.

Ministry, iunie 1998

Prezența lui Dumnezeu

Barbara Folkenberg

Într-o vară, acum câțiva ani, stând la casa de bilete dintr-un aeroport, am auzit aceste cuvinte neplăcute, care îmi erau adresate: „Pașaportul dv. a expirat”. Eram expediată. Respinsă. Vedeam, în gând, pașaportul valabil, în sertarul de sus, acasă, dar casa era la distanță de mai mult de o oră. I-am dat telefon vecinei mele să mi-l aducă și, după o lungă așteptare, am putut să urc în avion în ultimul minut. Dar, printr-o experiență necrutătoare, descoperisem importanța unui pașaport. El atestă cetățenia. Și am ajuns să mă gândesc la cetățenia mea cerească. Care sunt dovezile care atestă că o am? Ellen White le enumeră ca fiind dragostea, pacea și bucuria (vezi *My Life Today*, pag. 14). Așa că mă întreb: Este valabil astăzi pașaportul meu pentru cer?

Bucurie în Cuvânt

Îmi este greu să-mi imaginez cum, în timp ce mergea spre Ghetsemani, Domnul Hristos a putut să le vorbească ucenicilor Săi (și nouă) despre bucuria Sa! Dar ascultați cuvintele Sale: „V-am

spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15,11). David, un fugar timp de douăzeci de ani, mărturisea că „înaintea Feței [lui Dumnezeu] sunt bucurii nespuse” („în prezența [lui Dumnezeu] este bucurie deplină”, după trad. engl., Ps. 16,11). Aceasta sugerează următorul gând: cu cât umblu mai aproape de Dumnezeu, cu atât bucuria mea este mai mare. „A-L înțelege pe Dumnezeu și a ne bucura de El este cea mai înaltă exercitare a puterilor omului”, spune sora White (*Our High Calling*, pag. 61). Îmi este imposibil să mă îngrijorez și să mă bucur de Dumnezeu în același timp. Sunt atâtea modalități prin care găsesc bucurie în prezența Sa! O metodă fundamentală este studierea Cuvântului Său.

Când aveam 12 ani, bunicii mei ne-au vizitat în frumoasa insulă Trinidad. Stând pe verandă, lângă mine, bunica îmi arăta Biblia ei veche, cu foile uzate și nemaivând margini aproape deloc, după ce fusese legată din nou de atâtea ori. M-au atras sublinierile pe care ea le făcuse cu diferite culori. Bunica mi-a explicat ce înseamnă culorile pentru ea. Făgăduințele erau subliniate cu albastru, așa cum e cerul.

Sfaturile și avertizările erau subliniate cu roșu. Iar versetele referitoare la doctrină, cu verde, asemenea ierbii.

Până astăzi, îmi place să subliniez așa.

Luni de zile, după una dintre mutările noastre în afara Statelor Unite, de fiecare dată când îngenuncheam, simțeam îndemnul să mă rog ca să mă adâncesc mai mult într-o viață de studiu. Metodele mele de studiu s-au îmbunătățit și bucuria mea a crescut în mod remarcabil. Sunt departe de a fi savant în ce privește cunoașterea Bibliei, dar îmi place să aleg un subiect, să găsesc versete biblice referitoare la el, să compar diferite versiuni, să pun întrebări și să caut răspunsuri în multele izvoare ajutătoare pe care le am. Consider că este o comoară să stau chiar în prezența lui Dumnezeu, prin Cuvântul Său. Și sunt atât de binecuvântată pentru că am scrierile Spiritului Profetic în computer! Nu sunt decât în grădinița cerului, dar bucuria mea în studiu continuă să crească.

Cu ani în urmă, am citit că timpul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că Dumnezeu este acolo. Dar cum găsim timp? Am spus-o de atâtea ori: „Aș vrea, dar nu am timp”. Gândul

Acest articol redă un mesaj devoțional prezentat la Comitetul Anual al Conferinței Generale, de la San José, Costa Rica, din octombrie 1996.

acesta mi-a venit deseori, ca mamă a trei copii, soție de pastor evanghelist și profesoară la școala bisericii.

Dar Domnul Isus poate să simtă împreună cu noi, în datoriile care ne apasă. Din zori și până seara, mulțimile se îngrămădeau în jurul Lui, iar iscoadele Îl urmăreau la fiecare pas. Și totuși, Tatăl Său Îi trezea urechea, în fiecare dimineață, ca să asculte (vezi Is. 50,4), așa încât să poată fi întărit pentru datoriile fiecărei noi zile. Sunt sigură că El dorește fierbinte să ne dea puterea, curajul și bucuria Lui, înainte să înceapă ziua noastră de lucru frenetic.

Locul meu consacrat este la birou, înconjurată de cărți. Mă bucur de fiecare minut, când stau acolo, în prezența Sa. De multe ori, am experiența pe care o descrie sora White, atunci când scrie: „Dacă veți studia Cuvântul lui Dumnezeu cu rugăciune, în mintea voastră se va aprinde lumina. Dumnezeu lucrează cu fiecare cercetător zelos” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 370).

Cred că Dumnezeu abia așteaptă să primească invitația Sa iubitoare de pe fiecare pagină. În *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* (pag. 69), citesc că „El vrea să înțelegem cât de arzător și duios ne dorește inima Sa”.

Răspunsul meu față de Cuvânt

Atunci când încep să citesc Cuvântul, mă rog pentru călăuzire; dar, mai mult decât atât, aleg să răspund de îndată ce Duhul Sfânt mă ajută să-mi dau seama că am nevoie de o anumită solie. Ediția mea a Bibliei are mult spațiu liber în dreptul versetelor; acolo scriu angajamentul meu, lauda sau rugăciunea mea de mijlocire. Pentru mine, studiul, rugăciunea și lauda sunt unite. Cât de prețios este sentimentul de intimitate cu Prietenul meu cel mai bun și câtă bucurie îmi aduce comuniunea cu El!

Iată câteva exemple:

Ieremia 15,16 spune astfel: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor!” În dreptul acestui verset, am scris: „Doamne, cuvintele Tale îmi dau bucurie. Îți mulțumesc și Te laud. Fie ca ele să-mi răsune în urechi toată ziua”.

Plângeri 3,57 spune: „În ziua când Te-am chemat, Te-ai apropiat și ai zis: ‘Nu te teme!’” Așa că am scris în Biblia mea, alături de versetul acesta: „O, Doamne, Tu Te-ai rugat pentru sufletul meu. Sunt neliniștită pentru prietena

mea, Mary; mă rog pentru ea, Doamne. O iubesc așa de mult! O, atrage-o la Tine!”

Iar lângă *Filipeni 1,6* („Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos”), am scris: „Doamne, Te laud pentru lucrarea pe care ai început-o în mine. Te rog, du-o până la capăt, Doamne. Apără-mă de mine însămi”.

Cele mai multe Biblii nu au mult spațiu liber lângă text. Așa că ați putea scrie doar data, în dreptul versetului, iar răspunsul dv. într-un carnet de notițe, împreună cu data și cu referința biblică.

Cartea mea de rugăciune crește considerabil

De foarte multe ori, atunci când oamenii mă solicitau să mă rog pentru ei sau pentru cineva din familia lor, pierdeam biletul pe care îmi scrisesem rugămintea sau pur și simplu uitam de ea, în pofida bunelor mele intenții. Dar, anul acesta, m-am gândit: *la să folosesc un caiet cu pagini albe, în care să am câte o pagină pentru fiecare persoană, ca să scriu pe ea pentru ce mi-a cerut să mă rog. Aș putea să-mi notez numele, adresa, numărul de telefon, ziua de naștere și, cel mai important, cererea concretă de rugăciune.*

De atunci, exact așa am făcut. Pe

cele mai multe pagini, am fotografiile ale celor pentru care mă rog. Încerc să păstrez legătura cu aceste persoane și mă bucur împreună cu ele pentru răspunsurile la rugăciuni. Cartea mea de rugăciune crește considerabil.

Iată câteva exemple despre luptele și biruințele la care am avut privilegiul să iau parte:

1. Dan urma să se căsătorească. El lucra la o exploatare forestieră. A căzut de la cca 20 m și a fost dus la spital inconștient, cu multiple fracturi, inclusiv la coloana vertebrală. Totuși, ca prin minune, după spusele doctorului, toate oasele rămăseseră exact la locul lor. Cu câteva săptămâni înainte de nuntă, Dan și logodnica lui au fost botezați, iar în ziua nunții, el a putut să meargă până în fața amvonului. Nu mă îndoiesc că a fost un răspuns la rugăciunea unită, la care m-am bucurat pentru că luasem parte și eu.

2. John McGovern, un prieten de-al meu, mergea cu mașina la serviciu, la un centru adventist de carte. A trecut pe lângă o mașină parcată, în care a văzut două femei care stăteau de vorbă pe bancheta din față. O jumătate de kilometru mai departe, a simțit un îndemn puternic să întoarcă și să meargă înapoi. Între timp, însă, una dintre femei plecase. După ce s-a prezentat celei care rămăsese în mașină, a descoperit că pe ea o interesa religia. El a simțit din nou un îndemn puternic, de data asta să o întrebe dacă ar vrea să studieze Biblia cu o prietenă de-a lui - cu mine. Ea a fost de acord. Edie și eu ne-am împrietenit, iar mai târziu, ea a fost botezată. Din cauza problemelor serioase din familie, nu era în siguranță acasă. Așa că, pentru un timp, ea și cele două fiice ale ei au stat în căminul nostru. Au trecut mulți ani de atunci, iar noi continuăm să păstrăm legătura una cu alta. Suntem așa de recunoscătoare pentru că John a ascultat de îndemnul pe care i l-a dat Dumnezeu!

3. Nellie, soție de pastor la New York și prietenă de-a mea, știa că soțul ei va veni acasă târziu de la întâlnirea de comitet, de la biserică, așa că ea și copiii s-au culcat. Dormea profund

când, dintr-o dată, s-a trezit fiind îndemnată puternic, în mod repetat: *Roagă-te pentru soțul tău - acum!* A îngenuncheat lângă pat și s-a rugat ca Dumnezeu să-l apere, deși nu avea nici o idee despre vreo problemă sau criză anumită. Puțin mai târziu, l-a auzit deschizând ușa și apropiindu-se. El mersese pe o autostradă cu o zonă largă de spațiu verde la mijloc, când mașina a început să trepideze atât de tare, încât nu a mai putut fi ținută pe carosabil. A tras de volan și a ieșit de pe carosabil, dar apoi nu a știut ce să mai facă.

Deoarece zona era deluroasă, nu se puteau vedea farurile mașinilor care veneau din față, dar el a auzit o mașină care se apropia cu viteză excesivă. Pentru o clipă, a văzut luminile. Apoi, la fel de brusc, ele au dispărut, mergând pe sens interzis. Dacă el nu ar fi fost în afara carosabilului, un accident frontal ar fi fost absolut inevitabil. După aceea, mașina nu a mai avut nici o problemă. Au îngenuncheat și l-au laudat pe Dumnezeu pentru providența Sa.

Este de lucru în vale

Vreau să umblu cu Dumnezeu asemenea lui Enoh. Să merg fără șovăire, acolo unde mă conduc providențele Sale. Uneori, providențele Sale mă conduc pe cărări înșorite; alteori, prin umbre. Uneori, îmi este ușor să recunosc că ele sunt minunate și pline de înțelepciune; alteori, par întunecate și misterioase. Dar, oricum, pot să mă bucur și atunci în prezența Sa! Mergem alături, Domnul meu și eu, și vorbim unul cu altul.

Umbrele nopții biruie amurgul. Patru bărbați oșosi urcă greu, în tăcere, pe aspra cărare de munte. Conducătorul lor Se retrage și își varsă sufletul, cerându-I lui Dumnezeu putere pentru Sine și pentru ucenicii Săi, o manifestare a divinității Sale, pentru ca ucenicii Lui să poată fi mângâiați la Calvar.

Dintr-o dată, cei trei Îl privesc uimiți, învăluit în lumină din cer. Fața Lui strălucește ca soarele. Ei văd cum Moise și Ilie Îi aduc mângâiere Învățătorului lor. Aud un glas: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi

găsesc plăcerea”.

Iar atunci când își ridică privirea, nu mai văd „pe nimeni, decât pe Isus singur”. Isus, tovarășul și prietenul lor; Isus, exemplul și conducătorul lor.

Pe munte, împreună cu Isus, cei trei se bucurau, dorind să rămână pe înălțimi și uitând de nevoile din vale, de jos.

Dar jos, în vale, luptându-se cu eșecul, nefiind în stare să împlinească nevoile unui tată și ale fiului său demonizat, nouă bărbați erau descurajați de înfrângerea lor, geloși pe cei trei colegi de pe munte.

Domnul Isus părăsește slava de pe munte și răspunde chemării din vale, nefericirii și degradării de jos, nevoilor copiilor voștri și ai mei.

Mântuitorul meu tânjește și astăzi să comunice cu noi, pe vârful nostru de munte. Dar El vrea să și lucreze prin noi pentru cei din vale. Eu cred că, dacă vom păstra comuniunea cu El, dacă vom vorbi cu El și ne vom bucura în El, dacă vom vorbi despre El și vom trăi pentru El, vom ajunge, fără să ne dăm seama, să ne asemănăm tot mai mult cu El, să răspândim iubirea, pacea și bucuria Lui.

Barbara Folkenberg este profesoară pensionară, misionară și soție de pastor. Ea locuiește la Silver Spring, Maryland.

Adventist Review, 8 octombrie 1998

Mama Maria

Lucian Cristescu

PORTRET - PORTRET - PORTRET - PORTRET

Era prin 1976 când am cunoscut-o pe mama Maria. Eram elev la seminar, iar regretatul pastor Alexe Constantin tocmai îmi împrumutase o carte grozavă contra evoluționismului. Entuziasmat, mă hotărâsem s-o „editez” în românește și căutam o „mână de aur” care să mi-o dactilografieze fără greșală. Un coleg de an, Cezar, m-a introdus la familia Sima.

Așa am cunoscut-o pe sora Maria. Dactilografă de profesie, pensionată de zece ani pe un motiv oarecare, se dedicase multiplicării ilegale a literaturii noastre. Stătea într-o căsuță cu o marchiză din sticlă colorată. Acolo urma să petrec câteva zile și nopți în tensionata „alchimie” până la producerea cărții. În acele zile i-am cunoscut mai bine și soțul.

Sandu era un caracter foarte puternic. În mai multe reprize, mi-a povestit cum, dintr-un bandit de cartier din Tei, se convertise pe când se afla în închisoare; cum, apoi, fusese închis pentru a doua oară, pentru multiplicarea de lecțiuni, și... câte și mai câte... La umbra lui, Maria părea o personalitate modestă. A trebuit să treacă ani până să descopăr aurul ascuns din ea.

Maria s-a născut în ianuarie 1921, nu departe de Iași. Ar fi vrut să învețe, să se facă profesoară. Dar ce să faci biata ei mamă, părăsită de soț și cu încă alți șapte prunci în jurul ei? Pe la douăzeci de ani, Maria a plecat la tatăl ei, în București, să învețe meserie și să stea pe picioarele ei. Ca să-și sature căutările intelectuale, a ales dactilografia, cu care apoi a slujit la tribunal, la minister și în câteva întreprinderi.

Într-o duminică din anul 1948 ieșise în poartă. Tocmai se mutase de

o săptămână în Balta Albă și aștepta acum o prietenă să meargă la film, în oraș. Când, pe nepusă masă, o bătrână se opri în fața ei: „Bună ziua!” „Bună ziua!” „Da’ ce faci aici?” „Păi, mă duc la plimbare.”

„Da’ nu vrei să vii pân’ la mine?” Hmm, ciudată bătrână... „Și ce să fac la mata?” „Da’ hai, și-om face rugăciuni...” Neștiind ce să-i mai zică, Maria îngăimă: „Păi, unde stai?” Pe când bătrâna îi arăta căsuța de pe uliță, proprietăreașa ieși în ușă... ca în urmă să comenteze: „Te-a chemat rădăcina asta? Las-o-n pace. E-o nebună. E pocăită”.

„Acum mă duc, c-am promis...” „Nu te du! Nu te du!”

Gândind că o ști proprietăreașa ceva, își alungă intenția și ieși din nou în poartă. Dar bătrâna apărui iar, ca din pământ. „Hai, nu vii?” Nemaiavând încotro, Maria plecă împreună cu bătrâna la... N-o să vă vină să credeți! La o „grupă mică”, de patru persoane. Au cântat, au citit, s-au rugat. După două ore, grupa ajunse de șaisprezece persoane. Maria a continuat să vină. A urmat apoi clasa de prieteni și botezul.

În 1955 l-a cunoscut pe Sandu, proaspăt eliberat... și s-au luat.

Pe atunci era criză de literatură și ea – era dactilografă! A început cu cărțile Spiritului Profetic, cu „Caiete” de citate din *Mărturiile*. Acasă n-avea mașină de scris, așa că trebuia să bată la serviciu. Dar nu era cinstit să bați în timpul lucrului, așa că stătea după ore. Și pentru că securitatea îi controla pe cei ce stăteau peste program, Maria își inversase orarul: dimineața bătea pentru Domnul și după-amiază își făcea conștiințios lucrările de serviciu.

În anii '50 nu se găseau lecțiuni, așa că trebuia scrise la mașină. Există deja o rețea subterană de intermediari. Unul îi aducea lecțiunea tradusă. Maria o bătea în zece, unsprezece exemplare, pe foiță. „Cam câte exemplare bătea la un trimestru, soră Maria?” am întrebat-o eu.

„Ce să zic... erau multe. Băteam cam cinci ore pe zi, numai lecțiuni, și asta tot trimestrul... Cred că scoteam câteva mii pe trimestru. Când le terminam, veneau băieții la Sandu, care le

făcea distribuția. Unii le duceau în Ardeal, alții în Moldova... Împărteau cam una-două lecțiuni de comunitate. Și, mai departe, frații le copiau de mână. Pastram cu grijă bonurile de la hârtia și indigoul pe care le cumpăram, pentru ziua când voi cădea în mâna securității... Știam că va veni ziua aceea. Atunci, bonurile aveau să mă ocrotească.

Într-o zi din martie 1959, Mitică, unul din băieții, care se dădea a fi om de încredere, a stat la noi până la miezul nopții. La câteva minute după ce Mitică plecă, apărură în poartă patru inși de la securitate. Au făcut percheziție, apoi anchetă. Mie mi-au dat doar un avertisment. Pe Sandu, însă, l-au condamnat la doisprezece ani. După recurs, i-au scăzut condamnarea la numai șase ani, dar la ‘politici’. Doi ani n-am știut nimic de el.

În timpul asta, eu am continuat să bat lecțiuni. În mai 1961, din nou a venit securitatea și m-a luat și pe mine. M-au încadrat la ‘uneltire împotriva ordinii sociale’, cu șapte ani de închisoare corecțională și cu confiscarea a tot ce aveam: casă, lenjerie... tot. Recursul nu mi-a ajutat cu nimic, ba dimpotrivă: din pedeapsă ‘corecțională’ mi-au dat ‘temniță grea’.

Așa și-a început Maria odiseea temnitei. Mai întâi la Jilava, opt luni în „fort”. Bănuiesc că nu știți ce este fortul. Eu l-am văzut. Este o închisoare subterană, la o adâncime de șapte metri, pe sub tarlale de porumb și floarea soarelui. Fortul era destinat ca loc de exterminare. Lumină nu era, iar aerisirea era jalnică. Abia dacă puteai zări prin hornul de aerisire, închis și el cu obloane, dacă afară era zi sau noapte. În beciul Mariei se îngrămădeau șaiszeci și patru de deținuți pe douăzeci și cinci de metri pătrați. În fort era interzis să se vorbească. Deținuții aveau dreptul la numai douăzeci de minute ieșire la aer.

„Și ce mâncai, mamă Maria?”

„Nu existau decât patru feluri de mâncare, toate cu untură. Nu-mi rămăneau decât două felii de mămăligă și o sută de grame de pâine pe zi. Mai rău era că nu ne dădeau decât o singură cană de apă pentru toată ziua și pentru toate nevoile.”

Din Jilava a fost transferată la Ploiești, la „regimul tăcerii”. Era singură în celulă. Acolo, ca să i se dea dreptul de muncă, Maria a făcut greva foamei.

După șapte luni, au mutat-o la Ora-dea și au scos-o la muncă: la împletit răchită și nylon. Poate ziceți: la muncă – e bine, că de împletit nu e greu. Atunci imaginați-vă că e iarnă, că n-aveți decât o rochiță pe trup, că stați în hala neîncălzită și strângeți colacul ud de răchită între picioare până când vă crapă pielea pe coapse, până când degetele nu vă mai ascultă.

După trei ani și două luni de „temniță grea”, decretul de grațiere din 1964 o eliberă și pe Maria.

Când a ajuns în București, avea picioarele umflate până sus, încât nu putea să poarte încălțăminte. A doua zi, pe când mergea susținută de-o soră pe Șoseaua Giurgiului, ca să se prezinte la secția de miliție pentru luare în evidență, îl întâlni pe Sandu, ras în cap, cu bocceaua pe umăr, sosit și el de la ocnă. Tăcuți, s-au îmbrățișat. Romantic, nu?

„Plângeai, mamă Maria?”

„Noi? Când vii de acolo, ești ca de piatră. Zâmbeam doar... Se adunase lumea în jurul nostru, vreo douăzeci de oameni. Femeile plângeau.”

Pentru că nu mai aveau domiciliu, au locuit pe la frați. După trei luni, când putu din nou să se încălzească, fostul ei director, care a respectat-o mult, i-a oferit din nou serviciu. Același post!

Când a împlinit patruzeci și șase de ani, găsim un prilej de sănătate, Maria s-a pensionat. Era iarăși în putere și vroia să facă ceva pentru Domnul.

„I-a venit lui Sandu ideea să înregistreze pe bandă toate *Mărturiile*. Nouă volume.” „Pentru orbi?” „Nu numai pentru orbi. Pentru toți cei care nu le aveau. În doi ani de zile aveau lucrarea terminată: o jumătate de sac de benzi. Apoi le-am încredințat lui nea Costea din Popa Tatu, ca să le dea prin țară.”

Simțind că lucrarea lor în București era împiedicată de ochii urmăritorilor, cei doi s-au hotărât să se mute la Breaza. Cu ce au vândut, au cumpărat cărămizi. Aveau gânduri mari: să facă o casă cu două apartamente și cu o „cameră de sus”, ca o casă de odihnă pentru copii și pentru frații lucrători. Un partener, însă, i-a înșelat și, după doi ani de trudă, s-au întors în București, doar cu câțiva gologani. Și-au luat o casuță cu marchiza din sticlă colorată. Aici i-am cunoscut eu. Episodul cu Breaza le-a fost totuși de folos: urmăritorii le-au

pierdut urma.

Între timp, un prieten le făcu rost de o mașină de scris neînregistrată și Maria se puse din nou pe scris. Un altul le-a făcut o „legătură” la Casa Scânteii, unde le multiplicau cu cinci bani pagină. Cartea pe care o editasem atunci, *În căutarea unui răspuns*, fusese scoasă în o mie trei sute de exemplare – o mare performanță – și fusese difuzată în toată țara. Deși ochii îi slăbiseră, mâinile Mariei băteau fără greș.

Nea Sandu prinsese aripă. Lucra fără frică, aproape pe fată, așa cum nici potera nu se aștepta să-l vadă lucrând. Prin 1977, cu planuri mari, Sandu cumpără o casă pe [strada] Tepeș Vodă: avea ambiția să facă o linie de legătorie subterană. Scotea tone întregi de pământ, fără ca cineva să se sesizeze. Sub o placă masivă de beton, cu intrarea mascată, nimeni nu bănuia că acolo se afla deja o legătorie completă. Camioanele veneau și se duceau. Aduceau... materiale de construcție. Dar, sub câteva scânduri sau sub câțiva saci de ciment, erau mii de pagini de *Marea luptă*, *Patriarhi și Profeți*, *Profeți și Regi*, *Experiențe și Viziuni* sau cărți mici de *Imnuri creștine*. Câți dintre noi nu ne-am hrănit cu ele, fără să le știm sursa!

Acum, având experiența confiscării anterioare, Sandu și Maria au hotărât diviziunea muncii. „Ascultă, Sandule! Tu lucrezi acolo, în Tepeș Vodă, iar eu lucrez aici. Acolo eu n-am să merg. Dacă cazi,iei totul asupra ta. Eu... țin la bătaie. N-am să recunosc nimic. Dacă cad eu, tu nu știi nimic... și tot salvăm ceva.”

În primăvara lui 1979, după aproape doi ani, copiii prinseră rețeaua. După câteva luni de urmărire, se înființară într-o noapte la casuța cu marchiză. N-a trebuit să deschidă ușa, că Sandu a și zis: „Mario, gata!” Au scotocit toată casa. Au găsit mașina de scris, indigoul și copiile, dar nici o carte xerografiată. În Tepeș Vodă au găsit cărțile căutate, dar n-au găsit nimic scris la mașină și nici beciul cu legătoria. Pe Maria au dus-o la anchetă, în Calea Victoriei, și au continuat s-o ancheteze, în timp ce pe Sandu l-au ridicat.

„M-au luat de acasă, m-au luat și de pe stradă... O dată m-au luat și de la pâine, în papuci și în capot.”

În șase rânduri au bătut-o cum au vrut, dar n-au scos nimic de la ea. Au vrut să-l bată și pe Sandu, dar nu le-a mers: din două mișcări, Sandu își aruncase haina, își sumecase mânecele și era gata de luptă. „Ce... ce faci?” l-a

întrebat uluit mardeiașul. „Păi... nu ne batem?” îi replică Sandu. „Află, nene, eu-s recidivist și nu mă tem de de-astea.” (Când Sandu mi-a povestit scena, l-am întrebat încurcat: „Păi cum, un creștin se bate?” Sandu m-a privit drept în ochi: „Sunt fiu de Dumnezeu și n-am să permit nimănui să-mi batjocorească demnitatea.”) În cele din urmă, au lăsat-o pe Maria și l-au condamnat pe Sandu la doi ani închisoare. Era a treia lui condamnare! Mi-amintesc cum ne rugam, în cercuri mici, pentru Sandu.

Dumnezeu ne-a ascultat și, după un an și o lună, Sandu și Maria erau iarăși împreună. De atunci și până la moartea lui Sandu, în iarna lui '88, lucrarea lor s-a limitat la acte de omenie, mărturie personală, studiul cârtilor sfinte, fără răgaz. Mi-amintesc de-un cuvânt rostit de Sandu în acest răstimp: „Frate, eu sunt zilierul lui Dumnezeu. Fac totul azi; căci mâine nu mai știu”.

O dată cu zorii libertății, în vara lui '90, mama Maria mă sună: „Frate, nu mai e mult și vine Domnul. Nu vreau să las nimic pentru foc. Vreau să dau casa mea pentru lucrare, așa cum voia și Sandu...” Și Maria a donat casa din Tepeș Vodă bisericii. Cealaltă casuță, neputând s-o vândă până de curând, a pus-o la dispoziția celor în nevoie. Rând pe rând, două familii de studenți de la Institutul Teologic și alte patru familii sau persoane independente și-au găsit adăpostul, pe gratis, la mama Maria.

Dar, cu doi ani în urmă, mama Maria mă sună din nou: reușise să vândă și casuța. Jumătate din bani i-a investit în cărți pentru Biblioteca mobilă din Cort și Labirint. Pentru cealaltă jumătate, dorea un sfat... Mi-amintesc ce bucurie a fost când cele câteva milioane au ajuns la misionarii voluntari.

Stăteam și priveam îndelung fața brăzdată, de șaptezeci și opt de ani, a mamei Maria. Cautam să-i citesc istoria și durerile din cute... Și nu găseam nimic din toate acestea. Doar aerul senin, sclipirea vie a singurului ochi cu care mai vede și un zâmbet care răsare și stăruie, ca pe fața unui tânăr cu viitorul înainte.

„Spune-mi, mamă, ce mai ai pe pământ?”

„Nimic... Și sunt mulțumită. Nu vreau nimic decât să fiu gata pentru Ziua aceea. Nu regret nimic. Dacă ar fi să mai trăiesc viața o dată, aș lua-o tot așa. Îmi pare rău numai că n-am făcut mai mult...”

Lucian Cristescu este secretarul Asociației pastorale, la Uniune.

Mai bine doi decât unul

Paul Esavduri

*„Eu urăsc despărțirea în căsătorie,
zice Domnul”*

(Matei 3,16)

Divorțul face tot mai multe victime

În 1997, s-au destrămat în România 34.752 de familii. Aceasta înseamnă că 69.504 bărbați și femei au renunțat să mai creadă că vor fi fericiți în cadrul familiei lor și au decis să divorțeze. În ultima vreme, de când procedura juridică a fost simplificată, divorțul se pronunță relativ repede.

Mai mult chiar, nu mai este necesar să se între în amănunte, nici să se demonstreze vina cuiva. Este suficient să se invoce o vină comună, cum ar fi existența unor neînțelegeri permanente, sau să se spună, pur și simplu, că sunt „firi diferite”.

Divorțul nu aduce alinare sufletească

Indiferent cât de ușor poate deveni procesul de divorț din punct de vedere juridic, el rămâne la fel de complicat și dureros din punct de vedere sufletească. Deși scăpați de neplăcerile procesului, foștii parteneri nu-și găsesc automat fericirea.

Dimpotrivă, de obicei, sunt copleșiți de o nouă suferință: singurătatea. De aceea, unii dintre cei ce divorțează regretă mai târziu pasul făcut, sperând chiar într-o eventuală împăcare și, de ce nu, recăsătorire. „Trebuie să vrea și el să ne împăcăm”, spune Liana, o femeie divorțată, care se gândește să se recăsătorească cu fostul ei soț. „Am putea să o luăm de la capăt. N-am mai face aceleași greșeli.”

De ce se ajunge la divorț?

Vă propun ca, în rândurile de mai jos, să observăm care sunt motivele pentru care, de obicei, se ajunge la divorț. Și, pentru a fi cât mai exacti, să privim la concluzia unui specialist în domeniu, sociologul Dumitru Borcun: „Una din cauzele divorțului este comunicarea. Faptul că există un limbaj comun, că amândoi folosesc aceleași expresii precum: ‘viața de familie’, ‘realizare profesională’, ‘corectitudine’ sau ‘fericire’ îi face să creadă că dau același sens cuvintelor.

Din păcate, după un timp, iese la iveală faptul că ea și el nu făcuseră schimb de sensuri, de semnificații și de valori, că schimbaseră între ei niște biete cuvinte, prin care fiecare înțelegea altceva, în funcție de experiența de viață, de educație, de mediul familial și de cultura din care provenea, de formația profesională”.

Deci să enumerăm: 1. Experiența de viață, 2. Educația, 3. Mediul fami-

lial și cultura de proveniență, 4. Formația profesională. Aceasta înseamnă că, în aceste patru domenii, există aspecte care pot uni sau, dimpotrivă, pot despărți familii.

Se poate face ceva?

Când am citit concluziile specialiștilor, l-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că Își conduce biserica cu atâta dragoste. De ce? Fiindcă, cu mult timp înainte de aceste concluzii ale oamenilor, El a oferit bisericii Sale lumină în privința vieții de familie și, în mod special, a atras atenția asupra pregătirii pentru căsătorie. Mai mult chiar, exact acestea sunt domeniile asupra cărora Domnul ne sfătuiește să ne gândim bine înainte de căsătorie, fiindcă „este mult mai bine să desfăceți un angajament înainte

de căsătorie decât să vă despărțiți după căsătorie, așa cum fac mulți” (Ellen White, *Căminul Adventist*, pag. 41).

Cu alte cuvinte, Domnul ne cere să deschidem ochii bine înainte de căsătorie, fiindcă, după unirea de la altar, este deja prea târziu. Tocmai din acest motiv, conducerea bisericii adventiste nu lasă lucrurile în voia lor, ci vine cu soluții adecvate zilelor noastre.

Ce înseamnă această pregătire?

Cu câteva luni înainte de nunta propriu-zisă, pastorul împreună cu viitorii miri stabilesc, de comun acord, zilele și locul în care se vor întâlni ca să discute aspectele esențiale ale vieții de familie. Deci, pregătirea premaritală se desfășoară conform unui program. Discuțiile durează de obicei în jur de o oră, dar uneori pot ajunge la două sau chiar trei ore. Astfel, cei doi tineri au ocazia să discute, de față cu pastorul, despre legământul lor, și, în același timp, să-și așeze temeliile vieții de familie.

Ce subiecte se abordează?

Mai întâi de toate, doresc să menționez faptul că, în cadrul acestor prielnice, tinerii sunt ajutați să dea același sens termenilor pe care îi folosesc. Pastorul urmărește gândirea celor doi, întrebându-i mereu: „Ce înțelegi prin...?”, tocmai pentru a evita situația amintită de sociologul Dumitru

Borcun.

Așadar, subiectele ar fi acestea:

1. Cunoașterea de sine, 2. Mediul familial, 3. Rolurile în căsnicie, 4. Comunicarea, 5. Finanțele, 6. Sexualitatea. Să aruncăm o privire asupra acestor subiecte.

1. Cunoașterea de sine

Când se discută despre cunoașterea de sine, se pornește de la premisa că, într-o relație, fiecare oferă și primește ceva. Pentru a ști ce poți oferi și ce-ți poate oferi partenerul, este necesar ca fiecare să se cunoască pe sine. Desigur, nimeni n-o poate face în mod absolut. Doar Domnul ne cunoaște pe deplin. Dar principalele trăsături de caracter pot fi descrise și trebuie cunoscute. De aceea s-a întocmit un test simplu, care îți ajută să te identifice cu unul dintre cele patru temperamente fundamentale.

Mai departe, au loc discuții cu privire la calitățile și deficiențele pe care le-au descoperit unul la altul de când sunt prieteni. De obicei, discuția aceasta îi unește mai mult, iar ei devin și mai hotărâți să se căsătorească. Pe de altă parte, dacă ceea ce descoperă unul despre altul, la o privire mai atentă, nu le place, este momentul cel mai potrivit să o spună acum, înainte de căsătorie.

2. Mediul familial

Mediul familiei își pune amprenta asupra fiecărui membru al ei. Nu este totuna dacă un copil crește într-un mediu al competiției sau, dimpotrivă, al colaborării. Efectele vor fi diferite, atât pe termen scurt, cât și pe termen

lung. Și, fiindcă în orice familie există un mediu specific, este bine ca cei doi să-și definească, pe de o parte, care a fost mediul în care au crescut, iar apoi care va fi mediul pe care-l doresc în propria lor familie. Tot aici se stabilește tipul de relații pe care le vor avea cu părinții, cu frații și cu celelalte rude. Tinerilor li se cere să-și viziteze sau să le scrie viitorilor socri. Nu-i așa că după căsătorie o fac atât de rar? Tocmai de aceea se caută stabilirea unor relații plăcute cu toți membrii familiei, ca toți să sprijine noua familie.

3. Rolurile în căsnicie

Rolurile în căsnicie se discută la cea de-a treia ocazie a consilierii. De obicei, când discut acest subiect cu viitorii soți, îi văd zâmbind când îi întreb: „Care dintre voi va spăla geamurile?” Se privesc unul pe altul și fac ochii mari! Ambii rămân surprinși să constate că, pentru fiecare activitate, trebuie stabilit un responsabil. Chiar și pentru dusul gunoierului! Acum este momentul să cadă de acord că viața în doi este diferită de cea de „acasă” și că orice sarcină, cât de mică, trebuie îndeplinită de unul dintre ei. Altfel vor apărea nemulțumiri și conflicte. Or așa ceva cu siguranță că nu-și dorește! O, cât de mult regretă acum unii că n-au făcut pregătire premaritală!

4. Comunicarea

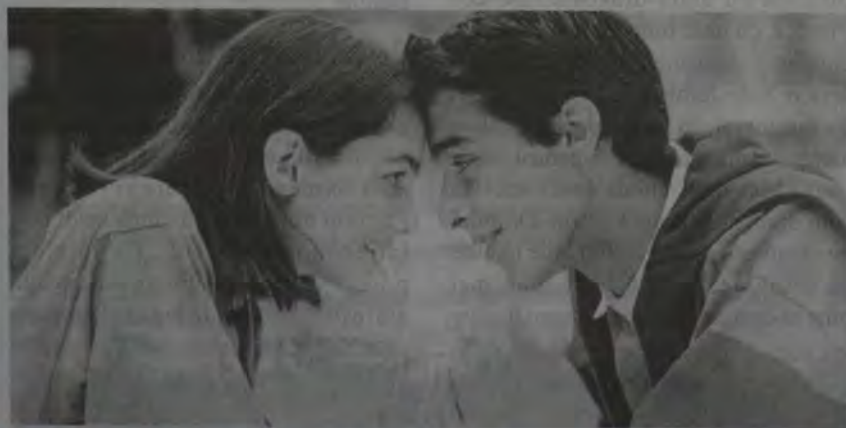
Comunicarea reprezintă o problemă vitală pentru căsnicie. În timp ce lipsa comunicării produce conflicte între parteneri, existența ei oferă punți de rezolvare a conflictelor. Dar oare se

poate spune așa ceva și în dreptul tinerilor? Fiindcă oricine îi poate vedea stând de vorbă între ei chiar și ore în șir, fără să se plictisească. Într-adevăr, așa este, lor le place să comunice. De fapt, asta se face și în cadrul consilierii premaritale: tinerii vorbesc unul cu altul! Iar pastorul îi ajută să comunice ușor și plăcut, să abordeze subiectele în care au opinii diferite și să găsească soluția comună. Apoi li se prezintă câteva cazuri conflictuale și li se cere să găsească rezolvări la fiecare dintre ele. Făcând așa, ei se pregătesc să găsească soluții comune pentru propriile lor probleme.

5. Finanțele

Finanțele, ori, mai bine zis, lipsa lor, au ridicat dintotdeauna discuții aprinse atât în societate, cât și în familii. De aceea, este bine ca, de la bun început, să se stabilească un echilibru între dorințe și posibilități. Acum este cel mai potrivit moment să se discute „la rece” despre posibilitățile financiare care le stau la îndemână. Mai mult chiar, cei doi sunt încurajați să facă o plimbare prin magazine pentru a se familiariza cu prețurile actuale la diferite sortimente care până acum i-au preocupat mai puțin. Astfel, teoria se îmbină cu practica.

FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE

6. Sexualitatea

În cea de-a șasea ocazie de consiliere, se discută despre planul lui Dumnezeu în întemeierea familiei. Astfel, sexualitatea umană este prezentată în adevărata ei lumină, combătându-se ideile eronate prezentate prin mass-media. Vrem, nu vrem, acesta este un subiect despre care vorbește toată lumea și fiecare se crede liber să spună ce-i trece prin minte! Iar tinerii ascultă, fără să aibă un criteriu de selecție sănătos. Cu atât mai mult, deci, suntem datorii față de tinerii noștri în această privință.

7. Alte informații

Deși s-ar părea că n-ar mai fi nimic de spus, consilierea nu se încheie aici, ci se programează o întâlnire postmaritală, în care cei doi, deja căsătoriți, pot cere și alte informații și sfaturi de care simt că au nevoie. Astfel, putem spune că tinerii adventiști care decid să-și unească viețile în legământul căsătoriei au o șansă în plus să devină o familie fericită.

Care sunt avantajele pregătirii premaritale?

Sigur, nimeni nu poate garanta că tinerii care parcurg acest program vor fi scutiți de anumite greutăți. Nimeni nu poate garanta reușita unei căsnicii doar pentru că s-a trecut prin programul de consiliere premaritală. Tot ce se poate spune este că, fără această pregătire minimă, ea nu va reuși nici atât! Fiindcă, dacă fac accidente cei ce au învățat să conducă o mașină, cu cât mai mult vor face accidente grave cei care se urcă la volan fără nici o pregătire! Pe de altă parte, pregătirea premaritală îi oferă tinerei familii un ajutor pe termen lung; din moment ce bazele căsniciei au fost așezate împreună cu păstorul sufletească, de ce nu s-ar solicita ajutorul lui și atunci când apar probleme pe parcursul vieții de familie?

Aminteam la început despre Liana, tână care și-ar dori să se recăsătorească cu fostul partener. Ce bine

dacă i-ar mai fi partener! Fiindcă acum situația este complicată și de divorțul care a fost deja pronunțat. Acum sunt prinși în propria lor greșală și nu-i deloc ușor să treacă peste ea. De aceea, pare mai ușor să rămână separați. Cât de adevărată este declarația pe care o face Dumnezeu: „Eu urăsc despărțirea în căsătorie” (Mal. 2,16)!

Ce-și doresc tinerii?

La nuntă, cei mai mulți dintre nuntași li se adresează cu următoarele cuvinte: „Să vă dea Domnul tot ce vă doriți!” Dar, de fapt, ce-și doresc tinerii? Să fie fericiți împreună! Toate celelalte dorințe se subordonează acesteia. Și atunci, dacă prin pregătirea premaritală se poate realiza ceva ce duce la fericire, să fie privită ca o obligație neplăcută?

Fie și așa! Important e să se facă.

Cine știe dacă nu se va repeta și azi minunea petrecută cu Naaman? Ce-și dorea el? Să fie vindecat. Când, însă, i s-a cerut să se scalde de șapte ori în Iordan, s-a mâniat. Șansa lui a fost că avea slujitori care-l iubeau și care i-au spus: „Dacă proorocul ți-ar fi cerut un lucru greu, nu l-ai fi făcut?” (2 Împ. 5,13) După ce s-a cufundat în Iordan, Naaman s-a vindecat. Și n-a fost greu.

La fel le spun și eu celor tineri, ca un slujitor umil: „Dacă vi s-ar cere ceva greu, ca să fiți fericiți, n-ați face?” Cereți informații suplimentare de la pastorul vostru și de la cei care au parcurs deja cursul de pregătire premaritală.

Paul Csavdari este pastor și director pentru Viața de familie, în Conferința Transilvania de Sud.

FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE - FAMILIE

Alăptarea va fi modul exclusiv de alimentație a sugarului pe parcursul primelor 4-6 luni de viață.

Laptele matern este alimentul ideal pentru sugar. El are o serie de avantaje pe care nici una dintre alternativele sale nu le reunește:

1. Este perfect adaptat necesităților nutritive ale sugarului. Laptele fiecărei specii este adaptat necesităților puilor speciei respective. Există diferențe foarte importante între compoziția laptelui diferitelor specii.

2. Previne apariția anemiei feriprive (prin lipsă de fier) datorită faptului că fierul pe care îl conține se absoarbe foarte bine.

3. Conține imunoglobuline umane (anticorpi) și lizozim, care îl face un excelent mijloc de protecție antiinfecțioasă a sugarului, al cărui sistem imunitar este încă insuficient dezvoltat.

4. Conține lactoferină, o substanță care blochează fixarea E. coli de celulele mucoasei intestinale, preve-nind astfel una din cele mai de temut forme de diaree la sugar.

5. Este ieftin și mereu proaspăt.

6. Este comod - nu necesită efort de preparare, de încălzire etc.

7. Este accesibil oricui - 99% dintre femei pot alăpta, dacă doresc cu adevărat.

8. Este un aliment steril, datorită faptului că nu vine aproape deloc în contact cu mediul ambiant.

9. Deși conține mult colesterol (necesar de altfel pentru dezvoltarea creierului, care continuă până la 2 ani), datorită absenței expunerii la mediul ambiant, acesta nu se oxidează, spre deosebire de colesterolul din laptele de vacă sau din formulele comerciale de lapte pentru sugari, care este oxidat. Colesterolul oxidat induce declanșarea procesului de ateroscleroză încă de la vârste foarte fragede.

10. Copiii alăptați la sân se dezvoltă în general mai bine emoțional și intelectual decât copiii alimentați artificial sau cu lapte de vacă.

În numărul viitor veți afla beneficiile alăptării pentru mamă.

Rețeta lunii

MIC DEJUN

¼ cană grâu
¼ cană orez
¼ cană arpacas
¼ cană secară
(sau altă cereală)
3 cani apă
puțină sare
1 banană
8 linguri nucă măcinată

Se înmoaie timp de 12 ore cerealele spălate în apă, apoi se fierb la foc mic cca 1 oră. Grăul și arpacasul se pot adăuga fără a fi înmuiate, în ultima jumătate de oră, întrucât fierb mai repede.

Se curăță banana și se mixează cu nuca măcinată, obținându-se o cremă. Se amestecă cu cerealele fierte.

Se servește la micul dejun, calde, împreună cu fructe.

VALOARE NUTRITIVĂ/PORTIE:

Calorii	275
Proteine	7,75 g (11% din totalul calorilor)
Grăsimi	10,1 g (31%)
Glucide	42,75 g (58%)
Colesterol	0 mg (dacă se consumă fără lapte)
Fibre vegetale	6 g

Ca variație, se pot folosi stafide, curmale sau miere pentru îndulcirea cerealelor. Se poate servi și cu lapte degresat bine fiert.

Ce să fac dacă sufăr de ... HIPERTENSIUNE ARTERIALĂ

1. Fiți conștient de faptul că hipertensiunea arterială este periculoasă pentru sănătatea dv., fiind cauza multor boli debilitante și invalidante - accidentul vascular cerebral, insuficiență cardiacă congestivă, infarctul miocardic, ateroscleroza, boli renale etc.

2. Valorile optime ale tensiunii arteriale nu trebuie să depășească 120/80 mm Hg în repaus; valori de până la 140/90 mm Hg sunt acceptabile (chiar dacă riscul de îmbolnăvire crește deja la aceste valori), iar cele peste 140/90 mm Hg sunt patologice și obligă la măsuri de corectare.

3. Majoritatea (80%) persoanelor cu hipertensiune arterială POT să obțină readucerea valorilor tensiunii la normal prin mijloace nemedicamentoase, prin schimbări în stilul de viață.

4. Schimbările în modul de viață reprezintă cea mai bună și mai sigură abordare pentru reducerea tensiunii arteriale.

5. Verificați-vă valorile tensiunii arteriale regulat, cel puțin o dată pe lună.

În numărul viitor, veți afla 10 lucruri accesibile pe care le puteți face pentru a vă readuce la normal valorile tensiunii arteriale.

Ne-ați întrebat ... vă răspundem

1. Copiii și adolescenții au necesități nutritive crescute. Este potrivit oare să nu se includă carnea în alimentația lor?

R. Carnea este eronat considerată ca indispensabilă pentru creștere. Sugarul se dezvoltă și crește foarte bine pe parcursul primelor 6 luni numai cu lapte matern; același lucru este valabil și pentru următoarele 3 luni, în care alimentele cu care se face diversificarea sunt de origine vegetală (cei care susțin folosirea cărnii, în general recomandă introducerea ei după 9 luni). Aceasta înseamnă că majoritatea sugarilor sunt vegetarieni în perioada în care necesitățile lor nutritive sunt cele mai crescute (sugarul crește cu 200 g/săptămână în primele 3 luni și numai cu 60 g/săptămână după 1 an). Oare nu este rezonabil să considerăm că o dietă vegetariană îi poate satisface cerințele nutritive și după aceea?

Iată și câteva argumente cu autoritate academică:

* „Dietele vegetariene, planificate cu

atenție, sunt adecvate din punct de vedere nutritiv pentru sugari și copii. Sugarii total vegetarieni nealăptați la sân vor fi hrăniți cu formule comerciale pe bază de lapte de soia îmbogățite cu fier, în primii doi ani de viață. După 2 ani, dieta vegetariană poate satisface toate necesitățile nutritive ale copilului în creștere.” - „Alimentația sugarului sănătos născut la termen”, Declarație a Grupului Reunit al „Canadian Pediatric Society”, „Dieteticians of Canada” și „Health Canada” avizată de Ministerul Sănătății din Canada, 1998.

• „Dietele exclusiv vegetale furnizează toate substanțele nutritive atunci când alimentele sunt alese din clase diferite.” - „Nelson Textbook of Pediatrics”, W. B. Saunders, 15th Edition, 1996.

Vă încurajăm să ne scrieți pentru a pune întrebări sau pentru a face comentarii și sugestii pe marginea celor prezentate în această pagină de sănătate.

Dr. Gily Ionescu, directorul departamentului Sănătate și temperanță, la Uniune

Televiziunea națională a oferit o mărturie pozitivă, fără dezbateri contradictorii, cu privire la principiile de credință ale Bisericii Adventiste, în cadrul unui film artistic prezentat la TVR 2, pe data de 14 octombrie 1998, intitulat „Inimă de copil”.

Filmul prezintă durerea părinților care doresc copii și primesc groaznicul verdict că nașterea va aduce pe lume copii fără șanse de supraviețuire. Două familii din locuri diferite trăiesc această dramă. Niciodată nu s-ar fi întâlnit, dacă un medic nu ar fi sugerat un transplant de inimă pentru unul dintre copiii cu disfuncții cardiace grave. Medicul a recomandat renumitul spital din Loma Linda. Între timp, s-a găsit și un donator: copilul celeilalte familii, care murise imediat după naștere.

După transplantul reușit, realizat de bine cunoscutul chirurg adventist Leonard Bailey, cele două familii au stabilit o întâlnire emoționantă. Mama care a primit inima pentru micuțul ei a dorit să-l cunoască pe binefăcător, iar mama care a luat decizia să salveze o viață s-a bucurat să audă inima pruncului ei bătând într-un alt piept.

Deși în film nu s-a amintit niciodată cuvântul „adventist”, multe indicii au arătat că la Loma Linda se întâmplă ceva special. Mai întâi, discuțiile purtate între diferite personaje aminteau des despre încrederea în Dumnezeu - singurul care poate interveni. Apoi descrierea spitalului, modul în care personalul de la Loma Linda pune accentul pe relație și pe credință, rugăciunea fierbinte a colectivului, totul arăta către o puternică mărturie despre principiile de sănătate ale Bisericii Adventiste.

Roland Paraschiv, pastor - Constanța

O membră a corpului didactic de la Colegiul Oakwood conduce **Asociația Americană de Sănătate Publică**

Membrii Asociației Americane de Sănătate Publică (APHA) au ales-o recent pe Carol Easley Allen, șefa departamentului de îngrijire medicală de la Colegiul Oakwood, în calitate de președinte, urmând ca ea să preia această funcție. Alegerea reprezintă un angajament voluntar pentru a conduce, timp de trei ani, cea mai mare asociație de sănătate publică din lume.

APHA are 32.000 membri, reprezentând 50 discipline în domeniul sănătății, și încă 20.000 de membri

afiliați, la nivel statal și local. Organizația supraveghează și evaluează mediul social, politic și științific al sănătății publice, având principii solide și o activitate eficientă în domeniul sănătății publice.

APHA reprezintă interesele membrilor ei în Congresul american și în organele legislative statale, în agenții și prin funcții executive la nivel federal, statal și local.

*Adventist Review,
24 decembrie 1998*

Puteți să le împărtășiți experiențe spirituale deosebite ascultătorilor postului de radio Vocea Speranței. Modul în care Dumnezeu îi transformă pe oameni emoționează și pătrunde inimile ascultătorilor postului de radio Vocea Speranței. RVS difuzează experiențele speciale, memorabile, iar dv. puteți contribui la această lucrare împărtășind experiența dv.

Contactați pe Lavinia Ștefan, de la RVS, la numerele de telefon 2114938 și 2109560 sau prin corespondență, pe adresa: Radio Vocea Speranței, C. P. 34-1, București, cod 70350.

După ce ați închis revista...

Probabil că forma grafică înnoită a Curierului Adventist v-a făcut să-l păstrați în mână ceva mai mult. Puteți să ne împărtășiți primele impresii? V-a fost mai ușor să-l citiți? Dar să găsiți ceea ce vă interesează?

Să recapitulăm, în câteva rânduri, ceea ce constituie substanța acestui număr și motivul alegerii făcute. La fiecare început de an, masa rotundă cu președinții conferințelor a ajuns o obișnuință. V-ați regăsit, în vreun fel, în raportul conferinței dv.? Chiar dacă nu, și aveți ceva semnificativ de adăugat, pagina de scrisori vă așteaptă.

Nu se poate ca articolul despre eliberarea de sub stăpânirea demonică să nu vă fi atras atenția. Cu un timp în urmă, am fi citit un asemenea articol doar din curiozitate. Dar, din ce în ce mai des, o dată cu lărgirea lucrării misionare, pastorii și comunitățile sunt în situația să slujească unor victime ale demonilor. Cum să recunoaștem această realitate amenințătoare? Cum să conducem lupta spirituală cu forțele satanice? Am preluat acest articol din revista Ministry cu speranța că asemenea întrebări își vor găsi răspunsul.

Nu este așa că ați citit pe nerăsuflăte „Mama Maria”, prima apariție dintr-o serie numită „Portret”? Fiți convinși că următoarele portrete vor fi la fel de fascinante. Pe curând.